

Knarkoffer

Fredrik Andersson

Boksidan

Knarkoffer

av

Fredrik Andersson

Copyright: Bokförlaget Boksidan 2003
Box 558
146 33 Tullinge

Knarkoffer, ISBN-nummer: 978-91-86199-09-8

Du får gärna kopiera denna bok, men sätt då in 5 kronor per kopia på Boksidans plusgirokonto: 199 84 51-7, eller bankgirokonto: 5459-3074. Skriv på inbetalningskortet att det gäller boken "Knarkoffer". Du är också välkommen att besöka vår hemsida www.boksidan.com.

Dödsfall ett

Klockan var halv nio på morgonen, söndagen den 25 april 1999. Kriminalvårdarna Bengtsson och Christiansson dukade frukostvagnen i köket på andra våningen av häktet på kriminalvårdsanstalten Hall utanför Södertälje. Bengtsson gick runt med vagnen i korridoren. Allt gick till som det brukar. Han stannade vagnen utanför varje cell, knackade på den tjocka ståldörren, satte foten mot den och låste upp. Internen fick komma ut i korridoren och plocka det denne ville ha. En del av de erfarna internerna hade egen burk med Nescafé, detta för att slippa den lågbudgetvariant av snabbkaffe som bjuds på svenska fängelser. De hade dessutom en egen termos som de fyllde upp med varmt vatten. Allt var som vanligt tills Bengtsson låste upp intern Kent Brunskogs dörr. Kent Brunskog låg nämligen alldeles stilla på sin säng. Det var alldeles uppenbart även för Bengtsson att någonting allvarligt hade hänt honom. Sängkläderna var i kraftig oordning och Kent låg i en krampaktig ställning. Han hade torkad fradga och blod runt munnen. Kents kalsonger var bruna av avföring. Avföringen fyllde rummet med en vämjelig stank. Bengtsson tog flera steg tillbaka. Han kände yrsel, högg tag i frukostvagnen och funderade på vad han skulle göra. Efter en stunds funderande beslutade han sig för att hämta sin kollega. Bägge stod i dörröppningen och tittade på Kent. Sedan låste de dörren och ringde efter vaktchefen i centralvakten. Denne kom dit, tittade in i Kents cell och alla tre kriminalvårdarna var överens om att Kent Brunskog var död. Vaktchefen ringde polisen. Efter cirka tio minuter stod två uniformerade konstaplar och tittade på Kents döda kropp. Även om konstaplarna egentligen inte så något särskilt konstigt i dödsfallet, försökte de och lyckades övertyga det vakthavande polisbefälet om att de borde skicka dit en kriminalinspektör, fast det var helg och all icke uniformerad personal därför var ledig.

Trettio minuter senare stod där även den kriminalinspektör från Södertälje polisstation, som råkade ha jouten. Samtliga inblandade var övertygade om att Kent Brunskog hade dött på grund av att han överdoserat narkotika. Detta sedan man i hans säng fann en spruta som han förmodligen använt för sin sista sil. Vidare hade Kent en handduk knuten runt sin vänstra överarm. Man fann också en sked, tändare samt en tom medicinkapsel i sängen. Kents död var inte särskilt anmärkningsvärd. Många narkomaner slutar sina dagar på detta sätt. Den jourhavande kriminalinspektören Sten Svensson på Södertälje polisdistrikt gjorde emellertid, som sig bör, en undersökning. Han gjorde inte undersökningen av medkänsla för den avlidne, ej heller av medkänsla för den avlidnes familj. Han gjorde den av den anledningen att han fortfarande var så färsk som kriminalare att han tog varje uppdrag som kom i hans väg på fullaste allvar. När han återvänt till polisstationen började han med att sätta igång sin dator och öppna en ny fil för fallet. Det första han skrev var att Arne Bengtsson fann Kent Brunskog liggande död i sin cell klockan 9.30 den 25:e april år 1999. Vidare skrev han att Kent blev 37 år, tre månader och en dag gammal. Detta var inget brukligt sätt att skriva på, det bara blev så. I brist på andra idéer bläddrade Sten i Kents livshistoria. Det vill säga den kopia på Kents personakt som han hade fått låna från häktet på Hall. Personakten såg ut som den ofta gör för trettiosjuåriga kåkfarare. Bilstölder, olovlig körning, körning i alkoholpåverkat tillstånd, misshandel, inbrott, ett rån samt ett rånförsök. Kent kom ifrån Stockholmsförorten Rågsved.

Han blev dömd första gången 1978, när han var sexton år. Då dömdes han för bilstölder, olovlig körning samt körning i alkoholpåverkat tillstånd. Domen lydde: skyddstillsyn. Två år senare hamnade han på ungdomsvårdsskola. Det besynnerligt var emellertid att Kent aldrig blivit dömd för någonting som varit relaterat till narkotika. Sten hade förväntat sig att Kents personakt skulle vara fylld av narkotikarelaterad brottslighet, men därom stod intet. Sten Svensson bläddrade fram och tillbaka i akten samtidigt som han funderade över vad han borde göra. Han försökte hitta någon adress till Kents bostad, men det stod inte att finna någon sådan i papperen.

Som närmast anhörig uppgavs i akten Adolf och Sofia Brunskog, morfar och mormor till Kent samt en Annika Brunskog som var Kents mor.

Det stod emellertid endast adressen till morföräldrarna, så han bestämde sig för att börja med att besöka dem. Detta främst eftersom han inte riktigt orkade leta fram adressen till Kents mor.

Morföräldrarna bodde i ett ganska ordinärt vitt trevåningshus i Hammarby. Gatan var lugn och tyst. Huset saknade hiss och Sten gick upp till tredje våningen och stannade utanför den dörr som det stod Brunskog på. En äldre man öppnade dörren. Han var antagligen av medellängd men han såg kortare ut eftersom han stod framåtlutad och stödde sig på dörrhandtaget.

Sten höll upp sin polislegitimation framför ansiktet på honom och sa att han var ifrån polisen, varpå han sträckte fram handen och presenterade sig. Mannen presenterade sig som Adolf Brunskog. Adolf såg inte särskilt förvånad ut. Han frågade om saken gällde hans dotterson Kent. Sten bekräftade detta och frågade om han kunde komma in. Mannen släppte in honom, han påpekade att det inte var nödvändigt att ta av sig skorna. Därefter tog han en klädgalge som hängde i hatthyllan och räckte denna till Sten. Sten hängde av sig sin skinnjacka och de gick igenom hallen mot en portal. Från rummet innanför portalen hördes en kvinnoröst som frågade vem det var som kom. De kom in i rummet och där, i en sliten fåtölj med en rollator framför sig, satt en gammal kvinna. Kvinnan hade ett hudfärgat nattlinne och en sliten orangefärgad morgonrock. Herr Brunskog bjöd Sten att sitta i en soffa som stod bredvid kvinnan. Han berättade för sin fru att mannen var ifrån polisen. Sten räckte fram handen, men hon tog den inte. Därefter frågade mannen om det fick vara lie kaffe, men Sten avböjde. Mannen satte sig i en fåtölj. Sten harklade sig, sträckte på sig och tog till orda.

– Kent är död. Han dog i morse på häktet på Hall.

Det blev väldigt tyst. Ingen av de tre personerna i rummet ens rörde sig. Efter ett tag öppnade emellertid herr Brunskog munnen emedan frun fortfarande satt tyst. Några tårar rann ner längs hennes kind.

– Hur dog han?

– Han dog förmodligen av en överdos av narkotika.

– Han var ingen narkoman!

– Är ni säkra på det, kan det inte vara så att ni bara inte kände till det?

– Nej! Jag vet alldeles säkert att han inte var narkoman. Han avskydde knarkare. Ni förstår hans far var narkoman och han dog när Kent var sju år, i en överdos av heroin. Det tog Kent mycket hårt.

Sten tänkte ”det ser ut som det kan bli mer arbete än vad jag trodde, typiskt jag som har två andra fall jag måste bli klar med.” Sen frågade han:

– Hur ofta träffade ni Kent?

– Han kom på besök flera gånger per månad, han var en fin pojke. Det var fru Brunskog som sa det. Det var en fin pojke. Han var ingen knarkare. Fortsatte hon.

– Var får jag tag på Kents mor?

Herr Brunskog gav honom adressen och Sten skrev ned den i en svart anteckningsbok som han alltid brukade ha med sig. Han hade redan en hel låda full med dylika anteckningsböcker nere på stationen i Södertälje.

– Var bodde Kent?

– Jag vet inte var han bodde senast, han har flyttat runt så mycket, du vet det är ju så svårt att få tag i en bostad nuförtiden, svarade mannen.

Så tackade Sten för sig, beklagade sorgen och bad att få återkomma. Han åkte direkt till Kents mor. Hon bodde på Bäverdammsgränd i Rågsved.

Husen på Bäverdammsgränd såg ganska nya ut. Sten gissade att de var byggda på åttioalet. Det var således inte Kents barndomshem. Trots att husen var relativt nya, var de redan lite slitna. Det var klotter i porten och en glasruta i entrédörren var trasig.

Detta föreföll vara ett område för sämre bemedlade människor. De flesta namnen på namntavlan i porten klingade utländskt. Han tog hissen till fjärde våningen och ringde på moderns dörr.

Ingen svarade trots att han ringde på flera gånger och trots att han väntade en lång stund. Sten kände sig lättad att slippa lämna ett dödsbud, han hade ingen lust, inte just idag. Istället bestämde han sig för att det kunde räcka för dagen och styrde hemåt.

Hemma i Södertälje såg det värre ut än vanligt. Han hade haft ett par kollegor hemma kvällen innan och det hade blivit en hel del whisky och öl. Askkopporna var överfulla med cigarettfimpar. Dessutom hade kollegan Svanberg varit där och bjudit på cigarrer. Sten bannade sig själv för att han inte tömt askkopporna och gått ut med soporna innan han åkte till stationen. Och köket med alla glasen och flaskorna på diskbänken gjorde honom med en väldigt trött. Sten gav fan i alltihop och la sig på soffan.

Helst skulle han ha lagt sig i sängen, men han gillade inte att lägga sig med kläderna på i en obäddad säng. Det var väl något han fått med sig från mamma. Sten somnade omedelbart och vaknade inte förrän vaktchefen på stationen ringde och skällde på honom för att han inte hade kontaktat den avlidnes mor.

Sten Svensson försvarade sig med att han försökt få tag i henne fast inte lyckats, men det mildrade inte på något sätt vaktchefens tonläge. Han visste emellertid att det som regel var lönlöst att försöka argumentera emot honom. Han var av den sort som är väldigt noga med rutiner. Det hade sina fördelar. Till exempel var det alltid en god ordning på alla papper under de skift som han hade ansvar över. Emellertid var det många som blev ledsna över hans synpunkter om småsaker som stafvel. Detta, att inte kontakta en avlidens närmaste anhöriga så fort som möjligt var emellertid ett ganska allvarligt åsidosättande av den praxis som råder i den svenska poliskåren.

Vaktchefen förklarade att Kents mor hade ringt till stationen och sökt Sten Svensson. Hon hade lämnat sitt telefonnummer till den som satt i växeln. Sten tog telefonnumret och lovade att han skulle ringa upp på en gång.

En kvinna, förmodligen Annika Brunskog svarade med ett kort hallå. Sten presenterade sig och passade i samma mening på att be om ursäkt för att han inte hade kontaktat henne.

Kents mor lät väldigt frånvarande och hon svarade bara:

– Hum hum.

Han fick en känsla av att hon tagit något starkt lugnande. Sten försökte fråga hur hon mårde och om hon hade någon hos sig, om han störde? Han fick emellertid inga vettiga svar. Han bad då att få återkomma och la på luren. Tänk om hon tagit en överdos av något sömnmedel eller dylikt. Om hon skulle avlida, skulle det definitivt gå ut över honom. Dessutom skulle det innebära att han inte kunde höra kvinnan. Han ville heller inte att ännu en tragedi skulle drabba det gamla paret Brunskog.

Sten gick ut i badrummet tog av sig kläderna, duschade och rakade sig. Sedan gick han ut till bilen och körde till Rågsved. Det var ingen som svarade när han ringde på dörren, han ringde på igen, men det var fortfarande inget svar. Han prövade att känna på dörrhandtaget. Dörren öppnades. Han stängde den direkt. Så stod han och funderade över vad han skulle göra. Om han gick in i lägenheten och kvinnan låg och sov så skulle det dels vara hemfridsbrott och dessutom en dålig fortsättning på en redan väldigt dålig början. Om han gick in i lägenheten och kvinnan låg avsvimmad på golvet skulle det likaså vara hemfridsbrott, men desto mera ursäktligt. Han beslöt sig för att ringa vaktchefen för att be om råd. Denne tyckte definitivt att Sten skulle gå in i lägenheten. Denna uppfattning fann Sten vara ovanligt.

Vaktchefen brukade aldrig förorda något som var på gränsen till att överträda polisens befogenheter. Sten kände sig emellertid väldigt lättad av att vaktchefen indirekt tagit på sig lite av ansvaret. Dessutom var han lite nyfiken på vad som väntade honom innanför dörren. Där väntade en hall. Hallen bestod av två ganska breda och långa korridorer. Den längsta av dem vette rakt fram och den något kortare korridoren vette åt höger. Han stod precis

innanför ytterdörren och betraktade dessa två korridorer. De var svagt upplysta av en lampa som hängde i mitten av taket på den längsta av dem.

På vänster sida i den långa korridoren fanns två dörrar. Båda dörrarna var stängda. På den högra sidan av den korridoren fanns ingen dörr. Däremot en stor öppning till något som Sten gissade var vardagsrummet. I änden på korridoren fanns ytterligare en dörr. Det var antingen klädgarderob eller badrum gissade Sten. I den kortare korridoren fanns det två dörrar. Båda dessa var stängda. Han gick den långa korridoren framåt. Till dess att han kom fram vardagsrummet. Han valde att börja med vardagsrummet eftersom han då skulle slippa öppna någon dörr. Dessutom antog han att det var det var troligast att han skulle finna henne där. Rummet var sparsamt möblerat med möbler som såg ut att vara ifrån sjuttioalet. Möblemanget dominerades helt av en stor låg brun hörnsoffa. Framför soffan stod ett stort, lågt, brunt soffbord. På väggen mitt emot detta möblemang fanns det en stor TV- och stereohylla. Där luktade rök och på soffbordet stod en askkopp överfylld med cigarettfimpar. Där var emellertid ingen människa. Sten gick tillbaka in i korridoren och prövade den första av de två stängda dörrarna. Rummet därinnanför innehöll en säng en stol och ett skrivbord, det föreföll att vara ett gästrum. Den andra dörren ledde till vad som uppenbarligen var Kents mors sovrum. Det fylldes till stor del ut av en stor dubbelsäng. I dubbelsängen låg en kvinna. Kvinnan låg på sängöverkastet. Hon var iförd endast en morgonrock. Den hade glidit isär så pass att Sten såg bägge bröstet. Han konstaterade att kvinnan levde, det var lätt gjort eftersom han hörde att hon andades. Han beslutade sig för att smyga därifrån. Dagen efter ringde han henne igen. En telefonsvarare lät meddela att Annika nås på ett mobiltelefonnummer. Sten ringde detta telefonnummer och Annika svarade. Hon befann sig på sitt arbete. De kom överens om att de skulle träffas på lunchen. Hon arbetade som sjuksyster på en vårdcentral söder om Stockholm. De möttes på en plats i närheten av vårdcentralen och de satte sig i Stens bil.

Hon ville inte gå till någon restaurang i närheten, eftersom hon kände så mycket människor däromkring att hon inte ville sitta och prata om känsliga saker med en polis på en restaurang. Därför körde Sten planlöst, för att leta efter en restaurang en bit därifrån. Sten konstaterade nästan automatiskt att Kents mor nog hade sett ganska bra ut, men övervikt, rynkigt ansikte och dubbelhaka gjorde att hon nu såg rätt sliten ut.

Sten hade i förväg beslutat sig för att inte nämna något om hans två besök föregående dag. Han var emellertid orolig för att hon skulle ta upp det. Han hade talat med vaktchefen igen efter det att han kom ut ur lägenheten. Denne hade tyckt att Stens beslut var klokt och de hade kommit överens om att det var bäst att glömma hela saken.

Annika Brunskog var ganska samlad med tanke på vad som hänt. Direkt efter det att de stigit in i Stens bil bad hon honom berätta. Han började, men nästan direkt avbröt hon honom och sade att Klent inte var någon knarkare. Han var alkoholist och brottsling, men absolut inte knarkare.

– Du förstår, Kents far var knarkare, han dog av en överdos när Kent var sju år.

– Har du då någon förklaring till vad som hänt?

– Nej, jag fattar ingenting. Dessutom var Kent vänsterhänt.

– Hurså, vad menar du med det?

– Ja, han borde väl då ha virat handduken runt sin högra arm, eller hur?

Sten höll med om det, samtidigt som han försökte komma på något att säga.

– Någon måste ha dödat honom, sa hon och brast ut i gråt. Sten sa ingenting, han bara körde vidare. Eftersom han inte kände sig hemma i denna del av Storstockholm, ännu mindre kände till någon restaurang, körde han bara på längs genomfartsvägen österut. Sten höll det för troligast att Kent faktiskt dog för egen hand. Men att han höll sitt narkotikamissbruk dolt för modern.

Det vore på inget sätt märkligt att undanhålla sådana aktiviteter för sin mor. Det här med vänsterhäntheten var det svårare att förklara. Men som regel brukar det finnas en enkel

förklaring till det mesta, tänkte Sten. Vidare hoppades han att obduktionen skulle ge de svar han behövde för att han kunde lägga fallet Kent Brunskog på hyllan.

De fick syn på en pizzeria, stannade och gick in. Sten beställde en pizza och Annika bad att få en kopp kaffe. Hon pratade och spekulerade oupphörlig. Bland annat nämnde hon att Kent hade haft mycket pengar på sista tiden. Sten fick in sin pizza och åt den under tystnad samtidigt som kvinnan alltjämt talade. Det finns inte mycket att säga till en kvinna som förlorat sitt enda barn. Sten fick intrycket av att hon förutom sin sorg också hade ett fruktansvärt dåligt samvete för att hon inte gjort mer för honom. Sten undrade över varför hon överhuvudtaget gick till arbetet i denna svåra tid, men han vågade inte fråga. Den information som han ville få fram var dels om hon visste om han åt några mediciner samt namnet på någon av Kents kamrater. Efter att han ätit upp pizzan frågade han detta.

Han åt inte några mediciner, så vitt hon visste. Därefter gav hon honom namnen på två personer som Kent umgåtts med sen han var liten. Den ena, Stefan Östergren, trodde hon satt i fängelse, den andre, Tomas Nilsson arbetade på en bensinmack i Farsta.

Detta var ungefär den information Sten bedömde var av värde av det som Kents mor berättade för honom. Han drack kaffe och lyssnade vidare på vad hon hade att säga. Han hade försökt få fram var Kent bodde men hon påstod att hon inte hade någon aning om detta.

– Han flyttade runt så mycket förstår du.

Sten skjutsade tillbaka henne till vårdcentralen och därefter körde han till polisstationen. Väl där ringde han till obduktionsavdelningen på Södertälje Lasarett.

Han blev kopplad till en sjuksköterska och han bad henne koppla honom vidare till den som obducerat Kent Brunskog. Obducenten var kvinnlig och hette Elin Bergwall.

Hon sa att hon var klar med obduktionen, men att hon ännu inte skrivit någon rapport. Sten bad henne berätta vad hon funnit.

Hon sa att hon funnit relativt höga halter av heroin i blodet. Det var en högre halt av heroinrester än vad man som regel hittar när man obducerar människor som tagit en överdos. Elin poängterade emellertid att hon aldrig hade obducerat någon som dött i en överdos av heroin tidigare, men hon hade konsulterad en expert på rättsmedicin på Karolinska Sjukhuset. Hon hade skickat ett blodprov till dem för en noggrannare kontroll av halten heroin. Sen var hon tyst ett tag.

– Vet du om han var Hiv-smittad? Frågade hon.

– Det har jag ingen aning om, hur så?

– Jag tror att jag fick blod mot blod kontakt, men det vore nog ingen fara även om han vore Hiv-smittad. Men jag har i alla fall skickat in blod till vårt laboratorium.

– Kan du säga något om huruvida han hade knarkat länge. Var det många nålstick i armen?

– Det tänkte jag inte på att kolla. Hurså?

– Hans mamma påstår att han inte var någon knarkare.

– Vad vet en mamma om vad hennes barn gör egentligen. Men jag kan ju försöka utreda det på något sätt.

Sten undrade hur länge hon hade varit obducent, det verkade som om hon var ganska ny.

Hon hade en mysig röst, som inte lät särskilt gammal. Kanske borde han åka dit. En läkare vore kanske något att satsa på, dom tjänar säkert bra med pengar. De skulle kunna ha mycket att prata om, döda människor och sånt. Han hoppades verkligen att hon inte blivit Hiv-smittad.

– Förresten, kan du avgöra eller ta reda på om han på något sätt var skadad i vänsterarmen?

– Jag vet inte, varför det?

– Jo, Kent var nämligen vänsterhänt, men handduken var virad om vänster arm. Om jag vore sprutnarkoman och vänsterhänt så skulle jag ju sätta nålen i höger arm.

– Men det kan ju vara så att blodkärlen på höger arm var svårare att hitta, eller att det var sönderstuckna. Jag skall kolla det.

– Kan jag komma dit och titta jag med?

Inte för att han hade så stor lust att titta på Kent Brunskog utan för att han hade lust att träffa obducenten, doktor Elin Bergwall.

De kom överens om att han skulle komma dit när hon var klar. Sten ringde sen till Hall och bad att få prata med de två kriminalvårdare som hade tjänstgjort i häktet på söndagsmorgonen. Sten blev kopplad till vaktchefen. Denne upplyste honom om att ingen av dem var i tjänst på måndagseftermiddagen, men kunde få Sten deras hemtelefonnummer. Kriminalinspektör Sten Svensson satt och funderade en stund om han skulle gå och dricka kaffe eller ringa hem till dem. Men han gjorde inget av detta, då han kom på något viktigare. Sålunda ringde han ånyo till lasarettet i Södertälje och bad att få prata med Elin Bergwall.

Hon svarade och han frågade:

– När dog han, Kent?

– Just det, att vi inte tänkte på det. Förlåt mig. Han dog antagligen någon gång mellan ett och två på natten.

– Är du säker?

– Ja, ganska säker.

Sen beskrev hon de faktorer som har betydelse när man beräknar tidpunkten för dödsögonblicket, likstelheten, matsmältning, blodets levrande och så vidare.

Sten tackade för upplysningen och gick iväg och fikade. I fikarummet satt endast en person, det var Fredrik Fant. Kriminalinspektör Fant bad honom berätta om hur det gick. Sten berättade och Fredrik satt tyst och lyssnade. Han var bra på det, att sitta och lyssna. Det kändes som om han verkligen lyssnade, inte bara var tyst. Ibland kom han med uppmuntrande utrop och signaler, som: ”så pass”, ”jasså” och ”just det”. Fredrik Fant tyckte liksom Sten Svensson att det hela var lite märkligt, inte särskilt märkligt, men ändå värt att gå till botten med. Om det visade sig att det var många märken ifrån nålstick på vänster arm var saken klar menade han.

Men det kunde ju också vara så att han inte tagit någonting på länge. Så fick han en dos på lördagen och han då varit så upphetsad av detta att han smällde i sig allting på en gång. Du måste åka till Hall, tyckte han, detta för att kontrollera om han hade fått något besök på lördagen samt för att höra dem som arbetade på lördagskvällen.

– Hur länge hade han suttit häktad förresten?

– Det vet jag inte men jag kan titta i papperen. Tack för råden! Vill du följa med till Hall?

De kom överens om att åka dit tillsammans. Därtill enades de om att de hade gjort sitt för den dagen. Vidare fann de att det var länge sedan de tog en öl tillsammans.

I själva verket var det i lördags, men det var en helkväll och det är ju skillnad mot att bara ta ett par öl och en pizza efter jobbet.

De lät bilarna stå kvar i garaget och gick till pizzerian, hälsade på Dimitri, ägaren, och beställde var sin stor stark. Sten berättade om obducenten Elin och frågade Fredrik om han visste vem det var.

– Ja för fan, hon är skitsöt. Hon skulle inte behöva tjata.

Både Sten och Fredrik var ungarlar i deras bästa ålder, enligt dom själva i varje fall. Fredrik var skild och hade ett barn. Sten hade aldrig varit gift och han hade inga barn, men han hade ett långt förhållande bakom sig. Det hade ganska nyligen tagit slut för bägge och båda två var intresserade av att träffa någon ny. Detta faktum ägnade de ganska mycket tid åt den kvällen, liksom andra kvällar, då de träffades över en öl.

De beställde pizza och en ny omgång öl, sedan kom de in på den stundande sommaren.

Dagen efter träffades de inne i fikarummet klockan åtta på morgonen. De tog Stens bil, åkte till Hall, parkerade utanför centralvakten och anmälde sig. De gick genom kulvertsystemet till häktet. I häktet blev de mottagna av häkteschefen Kurt Fallander. Han tog med dem in på sitt kontor. Sten hade ringt innan de åkte ifrån polisstationen och häkteschefen hade förberett besöket genom att ta fram vaktshemat samt besöksloggbooken.

Fallander gav dem namnen på dem som tjänstgjorde på lördagskvällen. En av dem Tomas Jansson var dessutom i tjänst på denna förmiddag. Kent Brunskog hade inte fått något besök varken på lördagen eller fredagen eller någon annan dag den veckan.

– Hur länge hade han varit på häktet? Frågade Sten.

Fallander svarade:

– Jag måste hämta en annan loggbok för att kolla det. Ville ni ha kaffe så länge?

De tackade ja och Fallander visade in dem i personalens fikarum. Efter en stund kom han in dit och sa att Kent kom dit söndagen den 18:e april. Han satt häktad misstänkt för bilstöld, rattfylleri, vållande till annans död samt olovlig körning.

Fredrik Fant tittade på Sten Svensson. Sten förstod vad han menade, detta var inget som han nämnt för honom. Faktum var att han inte visste om det själv. Han måste ha läst väldigt slarvigt i personakten. Fast han var ju bakfull på söndagen, men det ville han helst inte berätta för någon. Båda poliserna låtsades som att de visste detta och de frågade inget mer om de misstänkta brotten.

De bad häkteschefen söka den kriminalvårdare som varit i tjänst på häktet på lördagen och som även var i tjänst den dag som var. Personen i fråga, Tomas Jansson, tjänstgjorde denna dag i centralvakten.

Tomas Jansson var en lång och muskulös, Sten antog att han var strax över tjugo år. Han hade kortsnaggat hår och såg ut som den bild en del människor har av hur en polis skall se ut. Själv såg Sten Svensson inte alls ut så. Visserligen var han lång, men definitivt inte muskulös. Istället var han ganska spenslig. Dessutom hade han de sista åren fått lite mage. Folk blev ofta förvånade när han sa att han var polis. Flera människor, framför allt kvinnor han träffat på krogen, hade sagt att han inte alls såg ut som en polis. Många människor trodde dessutom, till Stens förtret att han så äldre ut än de 34 år han verkligen var. Hans kollega Fredrik Fant däremot såg ut som en polis. Man skulle kunna säga att han såg ut som en äldre bror till Tomas Jansson.

De höll inget regelrätt förhör med denne Jansson, de bara frågade honom om han hade märkt något särskilt med den intagne Kent Brunskog den kvällen. Han sade att det hade han inte gjort. Han hade öppnat Kents celldörr ett par gånger under kvällen för att släppa ut honom på toaletten. Överhuvudtaget hade det varit en helt normal kväll. Därefter frågade han vad som hänt. Sten Svensson svarade att de inte visste så mycket mer än att Kent hade dött i en överdos av narkotika. Då frågade han om varför de utredde en sådan sak. Var det något att utreda.

– Vi utreder alla ovanliga dödsfall, svarade Fredrik Fant.

– Har du märkt att Kent Brunskog har varit påtänd tidigare? Fortsatte han.

– Nej.

– Har du någon aning om hur han kan ha fått in narkotikan i sin cell?

– Nej.

De tackade för sig och gick ut till bilen.

Det låg en lapp på Stens skrivbord där det stod att en Elin Bergwall hade ringt klockan 11.10. Det var för tjugo minuter sedan. Han hade egentligen tänkt gå på lunch, men istället ringde han henne. På lappen stod hennes direktnummer så han slapp gå via växeln. Det tackade han för av två skäl, dels så slapp han slösa tid med att vänta i lasarettets långsamma växel och dels skulle ingen av hans kollegor behöva höra att han frågade efter henne. Elin Bergwall sa att hon bara hade sett ett märke efter en nål på någon av armarna. Detta märke var i vänster armveck. Hon hade inte heller funnit några dylika märken någon annan stans på kroppen. Hon hade kontrollerat alla ställen där det vore möjligt att komma åt några stora ytliga blodkärl. Analysen av blodet hade visat på att det heroin som Kent hade i sina ådror var av god kvalitet. Hon hade emellertid ännu inte fått något svar på Hiv-testet.

– Nu vet du allt som jag vet, sa hon.

– Tack ska du ha, kan jag komma över och titta på honom i alla fall?

– Javisst det går bra, när kommer du?

– När som helst, vad sägs om i eftermiddag?

– Visst bara du inte kommer emellan ett och halv tre för då har vi möte.

Det passade Sten perfekt eftersom han också skulle sitta i ett möte mellan ett och två. De avslutade samtalet och Sten kände sig nöjd med sig själv. Det kändes bra att prata med henne och det kändes som om de skulle kunna prata hur länge som helst. Fredrik knackade på den öppna dörren och frågade om han skulle följa med på lunch. Förutom Fredrik var det två andra kriminalare som skulle gå ut och äta. Bägge de andra var äldre kollegor, en manlig vid namn Anders Jonsson och en kvinnlig lystrande till namnet Anette Karlberg.

Till skillnad från Sten och Fredrik var de väldigt erfarna kriminalare. Men eftersom det inte händer så många mystiska dödsfall i Södertälje var de ändå nyfikna på vad som hänt. Sten berättade så noga som möjligt vad han visste.

– Har du kontrollerat fingeravtrycken på sprutan? Frågade Anders.

– Nej, det har jag inte gjort, men det ska jag göra. Vad tycker ni att jag borde göra mer?

Anette Karlberg ansåg att han borde höra Kents kamrater. Hon menade att det var sannolikare att de hade en sann bild av Kents drogvanor än mamman.

Lunchen vart lång och de kom tillbaka lagom till kriminalargruppens veckomöte. På mötet fick Sten återigen redogöra för fallet. Dessutom redogjorde han för hur utredningen gick i två andra fall som han för tillfället höll på med. Detsamma gjorde de andra kriminalarna. Därefter höll chefen en allmän information om vad som var på gång och om vad som hade sagts på det senaste polisledningsmötet. Mötet avslutades med en diskussion om den stundande omorganisationen.

Efter mötet gick Sten och hämtade fingeravtrycksutrustningen, varpå han åkte till lasarettet. Elin Bergwall var inte riktigt så snygg som han hade föreställt sig. Fredrik Fant hade definitivt överdrivit. Men hon såg ganska bra ut. Ansiktet hade fina former och framför allt var ögonen stora och blänkande. Håret var långt och ljus. Men hon verkade vara lite lätt mullig. Sten gissade att de var ungefär jämgamla. Han försökte så diskret som möjligt titta på hennes vänstra hand. Det fanns ingen ring på ringfingret.

Hon frågade om han ville ha kaffe. De tog var sin kopp och satte sig på hennes kontor. Hon gav honom sin rapport och frågade om han ville att hon skulle dra det viktigaste för honom. Hon sa i stort sett samma sak som tidigare, förutom en detalj.

– Kent hade magsår.

– Var det ett allvarligt magsår?

Hon svarade att det var det. Han borde ha haft ganska ont av det. Men hon hade inte funnit några spår av någon magsårsmedicin.

– Vet du om de hittade någon magsårsmedicin i hans cell eller om de gav honom någon dylik medicin?

Det visste inte Sten, men han sa att han skulle kontrollera det. Så bad han att få se på Kents kropp.

De gick in i kylrummet och Elin drog ut en stor draglåda. Sten tittade på kroppen. Kent såg ganska sliten ut för att vara trettiosju. Det känns sorgligt att se en så ung människa död, tänkte Sten. Sen sa han det. Elin höll med.

– Det är det värsta, att skära i unga människor. Gamla är inte samma sak.

Sten tog fram en fingertavtrycksblankett och stämpeldynan. Han fyllde i Kents personuppgifter i blankettens huvud. Dessutom fyllde han i sitt eget namn i fältet för beställande tjänsteman. Han var tvungen att titta efter Kent Brunskogs personnummer på kortet på draglådan eftersom han varken hade Elins rapport eller Kents journal med sig. Han tog fingeravtrycken på samtliga fingrar och därefter frågade Elin om hon kunde skjuta tillbaka Kent i skåpet. Hon gjorde så och de lämnade rummet. De gick under tystnad igenom korridorerna mot hennes rum och Sten funderade på om han var intresserad av henne. Han kom fram till att så var fallet. Han funderade sen över om han skulle göra något åt det och vad han i så fall skulle göra. Efter en stund kom han på en lösning.

– Du har varit till stor nytta, när du är klar med rapporten så lovar jag att bjuda dig på middag.

Han försökte låta så avslappnad som möjligt.

Hon svarade, på ett avslappnat sätt:

– Ja tack, gärna!

De lovade att höras, sen åkte Sten tillbaka till polisstationen.

Han tog blanketten med fingeravtrycken och sprutan och lade dem i ett paket. I paketet stoppade han även ett brev med en begäran om att man skulle undersöka samtliga fingeravtryck på sprutan och kontrollera om något av dem inte var Kent Brunskogs. Han adresserade brevet till fingeravtrycksavdelningen på Statens Kriminaltekniska laboratorium i Norrköping. Sedan tog han fram ett internpost kuvert, adresserade det och stoppade i paketet. Slutligen lade han det på internpostlådan.

Sen då? Att få tag i Kents kamrater vore väl en god idé. Just när han tog sats för att ringa nummerupplysningen, kom chefen, kriminalkommissarie Ingvar Bergström, in i rummet. Han knackade inte på dörren, han gick inte försiktig, han stövlade in och ställde sig bredvid Sten.

– Hur går det med din utredning egentligen? Varför slösar du tid med att ta reda på om en knarkare är knarkare? Du borde istället ta reda på hur i helvete knarket kunde komma in på en av de mest slutna avdelningarna på ett av våra mest slutna fängelser.

Sten sa ingenting, han kände sig bara väldigt liten. Chefen kunde vara brysk ibland men det här var definitivt värre än vanligt. Kunde han åtminstone inte ha stängt dörren innan han skällde ut honom.

Chefen fortsatte:

– Vaktchefen på häktet har ringt, han undrar varför vi inte utreder hur knarket kom in där. Han vill att vi gör en utredning tillsammans.

– Vad skall jag göra då?

– Jag och Kurt Fallander kom överens om att vi skall träffas alla tre på Hall på torsdag klockan åtta.

”Skit” tänkte Sten eftersom han och Fredrik hade tänkt fira på onsdagen. De skulle åka till Solvalla och sen vidare in till Stockholm för att gå ut och festa. Men han sade ingenting om detta, istället sa han att det gick bra för honom.

– Hur tycker du att jag skall göra med min utredning?

Chefen bad honom i detalj beskriva vad han visste och när det var gjort sa han att han borde höra Kents kamrater angående eventuellt heroinmissbruk, men han poängterade att det var viktigt att få dem att förstå att det inte var meningen att sätta dit någon för något narkotikabrott.

Vidare tyckte chefen att Sten skulle avvakta kriminaltekniska laboratoriets undersökning av sprutan. Förmodligen skulle han därefter kunna avfärda dödsfallet som en vanlig överdos.

Chefen gick ut ur rummet och Sten tog telefonluren och skulle just ringa nummerupplysningen, när han kom på att han inte visste vad han skulle fråga om egentligen. Det måste finnas en mängd Tomas Nilsson i Stockholm och den andre, Stefan Östergren, hade kanske inte ens någon telefon. Resonerade han.

Han gick in till Kalle Burman på ordningsavdelningen som var den på polisdistriktet Södertälje som gjorde flest sökningar i de olika registren. Han var också den som hade arbetat längst på polisstationen i Södertälje. Han var en stor och kraftig karl som hade varit högt respekterad bland buset. Han hade emellertid råkat bli skjuten i höften för några år sedan och kunde numera inte längre röra sig så lätt. Han hade därför fått en tjänst inne på stationen. Detta stillasittande arbete hade tyvärr gjort honom ännu kraftigare än tidigare. Men han var verkligen en tillgång på stationen. Om man behövde veta något om gamla brottslingar, var det bara att gå till honom. De flesta kände han personligen.

Kalle var kort och gott som klippt och skuren för att söka efter brottslingar i både det gamla pappersregister och det nya registret på data. Sten bad Kalle Burman söka på Stefan Östergren.

Sten ringde till vårdcentralen där Kents mor arbetade. Det var till och med hon som svarade. Hon sa att hon trodde att Tomas Nilsson bodde ihop med en tjej i Gubbängen. Antagligen var det hennes lägenhet och förmodligen hennes telefon också.

Sten insåg att det nog skulle bli ganska svårt att få tag i Tomas Nilsson den vägen.

Så han frågade om hon hade någon aning om på vilken bensinstation i Farsta som Tomas Nilsson arbetade. Hon sa att hon visste att det var OK, för hon hade handlat av honom flera gånger. Men det var för ett par år sedan innan hon sålde bilen.

Sten ringde nummerupplysningen och bad att bli kopplad till den aktuella bensinstationen.

En kvinna svarade. Sten presenterade sig bara med namn utan att säga att han var polis. Han frågade efter Tomas Nilsson. Personen som svarade som för övrigt kallade sig för Kicki sa att han var där men att han var ute i Gör-det-själv hallen för tillfället.

Sten bad henne hälsa honom att han skulle komma förbi och titta in.

Så gick han ut till bilen och körde till OK i Farsta. När han kom in i butiken var det ett antal kunder därinne. Bakom kassadisen stod två av dem. En kvinna som Sten antog vara Kicki samt en man som möjligen var Tomas Nilsson. Han gick fram till mannen och såg på dennes namnbricka. På den stod det mycket riktigt "Tomas".

– Hej det är jag som är Sten Svensson, jag ringde förut och sökte dig, skulle jag kunna få prata med dig ett ögonblick.

Tomas Nilsson såg väldigt förvånad ut och även lite orolig. Just i dylika situationer kände sig Sten ganska nöjd över att han inte såg ut som idealpolisen.

Tomas Nilsson sa:

– Visst kan vi snacka lite, men vad gäller saken?

– Kan vi sätta oss någon stans?

De gick in i personalens fikarum. Tomas bjöd honom att sitta och frågade om han ville ha kaffe. Sten tackade ja och Tomas gick ut till en automat inne i butiken. Han kom tillbaka med två koppar, satte sig och frågade återigen vad saken gällde.

– Jag är polis, sa Sten Svensson och höll fram sin legitimation.

Tomas såg ännu mer orolig ut.

– Känner du någon som heter Kent Brunskog?

– Javisst det är min polare, hurså?

– Han är död, sa Sten.

Sten berättade vad som hänt och Tomas Nilsson såg bestört ut.

– Hur är det med Annika, Kents mamma? Frågade han.

Sen frågade han när och var det skulle bli begravning. Sten kunde inte svara på någon av dessa frågor.

Tomas sade ingenting om Kents död, han hade överhuvudtaget inga kommentarer till händelseförloppet. Sten undrade vad det betydde.

Till slut frågade han:

– Använde Kent narkotika?

– Nej, absolut inte! Kent avskydde narkomaner, jag har aldrig hört att han ens rökt en pipa braj.

– Tycker du då inte att det verkar märkligt att han dött i en överdos av heroin?

– Ja verkligen, jag fattar ingenting.

– Är du säker på att du skulle få veta om Kent skulle börja använda narkotika, hade ni bra kontakt med varandra?

– Ja vi träffades sådär någon gång i månaden och krökade, jag tror att jag skulle fått reda på en sån grej, men man kan ju inte vara säker.

– Finns det någon annan person som skulle kunnat veta?

– Stefan Östergren, han sitter inne. Han sitter på Svartsjöanstalten.

Sten beklagade sorgen, åkte hem, stekte ett par korvar, tog ketchup och folköl ur kylskåpet, värmdde ett par korvbröd i mikrovågsugnen och satte sig framför TV:n. Han kände att han kanske borde göra något för han var ledig dagen efter. Han ringde Fredrik och frågade om de kanske kunde gå ut och ta ett par öl den kvällen istället eftersom han skulle på ett viktigt möte på torsdag morgon.

– Det ena utesluter ju inte det andra.

Så gick de på krogen och drack öl.

Dödsfall två

Torsdag morgon klockan 07.30 steg Sten Svensson in på sin chef, kriminalkommissarie Ingvar Bergströms, kontor. Chefen hajade till när Sten kom in.

– Där är du! Bra att du kom! Dom ringde precis från Hall. Det har inträffat ett dödsfall till. En annan person har dött under liknade omständigheter på samma avdelning. Vi måste åka dit på en gång. Anders ska följa med också, men han har inte kommit ännu. Jag har ringt hem till honom, han är på väg.

– Vad har hänt?

– En kriminalvårdare hittade en av de intagna död i sin cell vid sju tiden i morse när han öppnade celldörren för att ge honom medicin. Kurt Fallander tror att det rör sig om en överdos av heroin. Den intagne var känd heroinist. Peter, Pedda, Dahlgren, känner du till honom? Honom har vi plockat in många gånger här på stationen, fortsatte chefen utan att invänta svar från Sten. Han höll på mycket med lägenhetsinbrott. Han blir nog inte sörjd av så många här i Södertälje. Hämta det du kan få tag i på honom och kom tillbaka hit. Sten gjorde som han blev tillsagd. Konstigt, det kändes som om chefen verkligen blev glad över dödsfallet. Sten fann denna attityd ytterst märklig för en framstående polisman, även om dödsfallet gällde en notorisk brottsling. Sten kände till Pedda, han hade gripit honom en gång. Det var ingen trevlig typ. I vart fall inom poliskåren betraktades han som en bråkig typ.

Sten gick in till Kalle Burman för att be honom ta fram allt som fanns om Peter Dahlgren. Han hade inte kommit ännu så istället tog han en fika. I fikarummet satt Kalle. Han hälsade på Sten och sa att han hittat personen han sökte i tisdags. Han sitter inne på Svartsjöanstalten för ett flertal lägenhetsinbrott i södra Stockholm. Sten tackade, sa att han visste det och framförde han sitt nya ärende.

En stund senare satt tre polismän inne på häkteschefens kontor. Denne beskrev vad som hänt.

Peter Dahlgren hade avlidit någon gång mellan halv nio på kvällen onsdagen den nionde maj 1999 och sju på morgonen torsdagen efter. Ingen hade öppnat celldörren däremellan. Den som fann den avlidne Peter Dahlgren var kriminalvårdaren Christiansson. Han hade öppnat celldörren för att ge Peter en dos lugnande medel. Peter Dahlgren hade blivit förskrivnen det lugnande medlet Sobril av fängelsets läkare. Det är vanligt att narkomaner får lugnande medel för att de skall kunna klara sig utan knark. Peter, Pedda, Dahlgren fick emellertid lite mer än andra för att han skulle hålla sig lugn. Han fick dessutom en dos direkt på morgonen eftersom han kunde få rejäla utbrott på morgnarna. Christiansson öppnade dörren, noterade att Pedda verkade vara död, låste dörren igen, gick till vaktrummet och ringde till häkteschefen Kurt Fallander.

En stund senare eskorterade Fallander poliserna till Peter Dahlströms cell. Det var uppenbart att han hade dött på grund av att han överdoserat heroin. Detta i synnerhet eftersom det låg en spruta bland sängkläderna och även Peter en handduk knuten runt sin vänstra överarm. Chefen bestämde att Sten skulle framföra dödsbudet till Peter Dahlströms anhöriga och Anders skulle förhöra personal på fängelset. Själv skulle han diskutera med häkteschefen. Det var alldeles uppenbart att Fallander och chefen kände varandra ganska väl och att de var på god fot med varandra.

Sten åkte tillbaka till stationen och läste Peter Dahlgren personakt som Kalle Burman hade lagt fram åt honom. Han hade dessutom lagt fram en tjock datautskrift med uppgifter som tillkommit efter 1992 då allt började läggas in på data.

De som stod som anhöriga var hans mor Marie Dahlström samt systern Eva Dahlström. Marie Dahlström var född 1930 så Sten antog att hon var pensionerad. Det var således rimligt att hon kunde vara hemma i den här tiden på dygnet. Marie Dahlström bodde i backen upp mot Torekällberget. Sten åkte dit och fann huset.

Han hade inga problem att hitta det eftersom han hade tillbringat flera dagar med att spana på det i en utredning som han deltog i förra året. Sten gick in i huset och upp i trapporna de två våningar som skiljde hennes våningsplan från bottenplanet. Han stannade utanför en dörr på vilken det stod Dahlström, ringde på och en kvinna öppnade dörren.

Det fanns inte ett spår av likhet mellan henne och den avlidne. Sten höll upp sin polislegitimation och sa att han var ifrån polisen. Hon frågade om saken gällde Peter. Sten bekräftade detta och frågade om han kunde komma in. Hon släppte in honom, han hängde av sig och de gick tillsammans in i vardagsrummet. De satte sig i var sin fåtölj.

Sten startade konversationen genom att säga:

– Peter är död. Han dog i morse i häktet på Hall.

Det blev väldigt tyst. Efter ett tag frågade hon hur han hade dött.

Sten förklarade detta, sen frågade han:

– Hur ofta träffade ni Peter?

– Väldigt sällan. Ibland såg jag honom på stan men han har inte varit här på flera år.

– Vet du vilka som kände din son väl, vet du vilka han umgicks med?

– Nej, förutom att han besökte sin syster ibland. Ja han nästan terroriserade henne. Hon led av att han kunde komma när som helst på dygnet och skrika och gorma och ibland till och med använda våld mot henne. Han hade till och med förstört hennes äktenskap.

Sten förstod att varken Peters mor eller syster tyckte så värst mycket om honom. Marie Dahlström såg heller inte särskilt ledsen ut. Han fick adressen till Eva Dahlströms arbetsplats och därefter tackade han för sig, beklagade sorgen och bad att få återkomma.

Peters syster arbetade i Stockholm, i köket på Södersjukhuset och hon bodde i Tullinge.

Peters mor hade sagt att hon skulle ringa till sin dotter, dessutom slutade hon klockan tre så han tänkte att han lika gärna kunde vänta med att träffa henne tills hon kom hem.

Då skulle han slippa köra ända till Stockholm och dessutom slippa leta parkeringsplats vid Södersjukhuset. Han åkte tillbaka till stationen och gick in till sin kollega Fredrik Fant.

Tillsammans gick de in i fikarummet och tog varsin kaffe. Lena, som brukade svara i telefonen, kom in i fikarummet och sa till Sten att någon som hette Anders Björkegren från Kriminaltekniska laboratoriet ringt och sökt honom. Efter fikat ringde Sten tillbaka och fick då veta att sprutan nästan var totalt ren på fingeravtryck och fett fläckar, nästan som om den var avtorkad. Han hade bara hittat ett fingeravtryck på den. Det var ett avtryck som förmodligen kom ifrån en tumme. Avtrycket satt ganska långt ner på den cylindriska behållare som skall innehålla vätskan. Fingeravtrycket var emellertid inte Kent Brunskogs. Det var allt han hade att säga och han lovade att skicka tillbaka blanketten med avtrycken samt spruta tillsammans med en rapport via internposten.

Sten begrundade detta. Därefter tog han fram den rapport han hade börjat skriva i söndags. Han tog bort de få rader han skrivit, hämtade hem en textmall för dödsfall och skrev in de data han hade.

Efter ungefär en timme kom chefen och Anders in i rummet och de föreslog att de skulle gå ut och äta lunch.

– Den där Tomas Jansson hur verkade han? Sa Anders. Han tjänstgjorde på kvällen före Peter Dahlströms död också.

Sten svarade att han upplevde att han var lite nonchalant.

– Borde vi ta in honom på förhör tycker ni?

– Vi vet ju ännu inte om det begåtts något brott, sa chefen.

– De fanns bara ett fingeravtryck på den spruta som innehöll det heroin som dödade Kent Brunskog, det var inte Kents. Kriminalteknikern sa att det verkade som om sprutan var avtorkad.

– Det börjar mer och mer likna ett brott, sa Anders.

De gick in på den restaurant som oftast frekventerades av poliskåren i Södertälje, plockade åt sig var sin bricka, bestick och glas och gjorde sina beställningar.

– Hur gick det för dig? Frågade chefen och tittade på Sten. Fick du tag på några anhöriga?

Sten berättade om besöket hos Peters mor.

– Man kan ju inte direkt klandra henne för att hon inte älskar sin son, sa chefen.

Anders höll med. Han var gammal på distriktet och han hade förmodligen haft mycket att göra med Peter Dahlström genom åren.

– Häkteschefen har lovat att de skall se över rutinerna för visitation av besökare till de intagna, sa chefen. Jag hoppas att det kan göra att det blir stopp på knarkandet därinne. Det är ju fruktansvärt genant för dem, det här. Vi måste nog ta in den där Tomas Jansson på förhör, tror jag. Vi borde nog höra de andra som tjänstgjorde respektive kvällar också. Vi börjar nog med dem.

De gick tillbaka till stationen in på chefens rum. Denne ringde till Fallander som gav dem hemtelefonnumren till dem som tjänstgjort på häktet under natten till söndagen och natten till den dag som var. Den person som hade arbetat tillsammans med Tomas Jansson under natten till söndagen var bara extraanställd. Han studerade egentligen och arbetade bara på häktet då och då, vid behov. De fick telefonnumret till honom också.

Chefen bestämde att de skulle be vårdarna komma till stationen för förhör så fort som möjligt, helst samma eftermiddag. Det var Sten som fick på sin lott att ringa till dem.

Sten fick tag på kriminalvårdaren, som hade tjänstgjort samma natt. Denne log och sov när Sten ringde. Han lovade att ta sig till stationen så snart han hade ätit frukost och duschat.

Sten tänkte att det nog var bäst att vänta med att ringa Tomas Jansson tills efter det att de pratat med den andre kriminalvårdaren, Christiansson.

Efter någon timme kom han. Sten och Anders förhörde honom. De bad honom berätta om allt som hände under passet från det att det började. Christiansson berättade att passet började klockan sju. De hade börjat som de brukar med att sitta och läsa kvällstidningarna i vaktrummet och då och då gå och öppna för någon intagen som ville gå på toaletten. Halv åtta hade de slagit på TV:n och sett nyheterna. Därefter hade de fortsatt att se på TV och då och då öppna för någon som ville gå på toaletten. Vid niotiden hade Christiansson delat ut mediciner. Han poängterade att det var en specialuppgift som han hade eftersom han var sjukvårdsutbildad. Under natten hade de spelat kort. Han blev vagare om vad som hänt under natten och dessutom började han skruva på sig. Sten fick en känsla av att han ljög. De försökte få fram om han varit borta någon tid under passet. Om han till exempel hade sovit en stund. Anders sade att han visste att det var brukligt att man delade upp natten mellan sig och sova några timmar var.

Christiansson såg lättade ut och erkände att så i regel var fallet. Så hade de gjort även föregående natt. Han hade sovit mellan tolv och tre och Tomas Jansson hade sovit mellan tre och sex på natten.

– Man behöver sova lite annars skulle man inte orka med, sa han. Förresten så väcker vi varandra om vi måste öppna någon celldörr.

– Ta det lugnt vi tänker inte sätta dit någon för att den missköter sitt arbete, sa Anders.

Därefter frågade de om hans kollega hade bett honom vara med och öppna någon celldörr under den del av passet när han låg och sov. Så var inte fallet, sade han. Han fortsatte att berätta om vad som hände. Hur han fann den avlidne och hur han hade kallat på sin kollega.

– Hur reagerade han? Frågade Anders.

– Han blev förvånad, svarade Christiansson.

Anders tackade för hjälpen och Sten skrev ut förhöret. Därefter lät de Christiansson läsa igenom det. Han sa att det stämde, men de syntes att han inte var vidare glad över att det stod att han sovit på sin tjänst.

När Christiansson hade gått diskuterade de vad som borde göras härnäst.

– Vi måste höra den andre pliten så fort som möjligt, sa Anders. Vi måste kontrollera hur bra deras historier matchar varandra. Ska vi åka hem till hans bostad, det kanske sätter lite press på honom?

Det tyckte Sten var en alldeles utmärkt idé, då slapp han ringa till honom.

De gick in till chefen och drog snabbt igenom planen.

Bra, tyckte han, men var inte för tuffa vi vill ha bra relationer med folket på Hall. Ta fingeravtryck på honom också, tillade han.

Tomas Jansson bodde i Geneta. De klev in i porten och tittade på namntavlan. Enligt den bodde han på bottenvåningen.

De ringde på dörren, väntade och ringde igen. Ingen svarade.

– Vänta här, sa Anders, jag går runt och kollar om det ser ut att vara någon hemma.

På baksidan av huset fanns det balkonger. Den balkong som förmodligen hörde till Tomas Janssons lägenhet var alldeles tom. Fönstren runt balkongen hade neddragna persienner.

Den som stod nära fönstret skulle emellertid kunna kika emellan persiennbladen, men eftersom det skulle innebära att han var tvungen att ställa sig på balkongen avstod han.

Bredvid balkongen fanns också ett fönster, det hade likaså neddragna persienner. Där vore det emellertid möjligt att komma tätt intill. Kriminalinspektör Anders Jonsson gick och ställde sig intill fönstret och kikade in. Det var ett sovrum. Under fönstret stod det en säng

invid sängen fanns ett sängbord med en lampa, lampan var tänd. I sängen låg en naken man.

På den nakna mannen satt en ung kvinna, den unga kvinnan var naken. Det var uppenbart att paret hade samlag. Kvinnan var vänd emot fönstret. Anders iakttog allt detta i mindre än en sekund, därefter gav kvinnan upp ett skrik.

Hon skrek:

– Hjälp, det står någon utanför fönstret!

Mannen i sängen vände sig om och satta sig upp så häftigt att kvinnan föll av honom.

– Jävla snuskgubbe! Skrek han. Mannen ställde sig på golvet. Han var väldigt upprörd.

Anders stod kvar, tvekande om vad att göra, han kände sig ganska dum, men insåg att det var dags att bekänna färg och han höll således fram sin legitimation mot rutan.

Sen skrek han:

– Öppna fönstret!

Tomas Jansson blev helt skärrad, han öppnade fönstret och frågade vad saken gällde.

– Vi ringde på nyss, varför öppnade du inte dörren? Egentligen förstod Anders mycket väl varför han inte hade öppnat dörren, men han resonerade som så att anfall är bästa försvar. Vi vill komma in och prata med dig, fortsatte han. Sätt på dig något och öppna ytterdörren.

Den unga kvinnan hade svept in sig i täcket, men Tomas Jansson var fortfarande naken.

– Tomas, ska jag gå? Sa kvinnan.

– Jag kommer och öppnar snart, sa Tomas till mannen utanför fönstret.

Anders gick runt huset och in i porten. Han berättade kortfattat för Sten Svensson vad som hänt under tiden som de väntade på att lägenhetsdörren skulle öppnas. Han berättade det med en helt allvarlig min. Men när Sten började gapskratta brast han också ut i skratt. Efter en stund öppnades dörren och kvinnan gick ut.

Både Sten och Anders fick anstränga sig ordentligt för att se allvarliga och polismässiga ut. Innanför dörren stod Tomas Jansson. Han var klädd i ett par jeans och en t-tröja. De båda kriminalinspektörerna klev in i lägenheten.

Anders började:

– Vi vill prata om de båda dödsfallen på häktet.

Jansson:

– Okej.

Varpå han ledde dem till vardagsrummet. Lägenheten generellt och vardagsrummet i synnerhet gav intryck av att vara bebott av en prylgalning. Vardagsrummet var stökigt, det låg saker överallt, på golvet i bokhyllan och i soffan. De mesta sakerna var teknikprodukter av senaste snitt. Han tömde raskt soffan på saker och bad dem sitta i den. Själv satte han sig i fåtöljen.

Sten tog upp anteckningsbok och penna ur sin portfölj. När han hade lagt sakerna på bordet bad hans kollega vårdaren så utförligt som möjligt skulle berätta om vad som hände på arbetspasset som varade mellan lördag kväll och söndag morgon.

Jansson berättade att passet hade börjat klockan sju, med att de läste kvällstidningarna i vaktrummet, då och då öppnade för någon intagen som ville gå på toaletten. Straxt efter åtta hade de slagit på TV:n. Vid niotiden hade det kommit en sjukvårdsutbildad vårdare dit och delat ut mediciner. Under natten hade de suttit och tittat på en videofilm. Anders frågade om de delat upp natten mellan sig för att sova några timmar var.

Jansson erkände utan omsvep att de hade gjort så. Själv hade han sovit mellan tre och sex på natten.

Därefter frågade de om han öppnat någon dörr under sin del av natten.

Han svarade nekande. Han hade suttit och tittat på videofilmen, sen hade han läst en tidning.

– En porrtidning? Frågade Anders.

Sten tyckte först att frågan var lite märklig, men sen kom han att tänka på att han hade sett en bunt porrtidningar ligga i vaktrummet.

De frågade vidare om kollega hade bett honom vara med och öppna någon celldörr under den del av passet när han låg och sov. Så var inte heller fallet, sade han. Han fortsatte att berätta om vad som hade hänt under natten.

När han var klar med natten till söndagen bad Anders honom berätta om allt som hände under det senaste arbetspasset. Jansson bekräftade Christianssons berättelse. Han berättade att han hade sovit mellan tre och sex den natten också.

Anders tackade för hjälpen och vände sig till Sten.

– Har du någon fråga?

Sten tänkte en stund och frågade sedan om han hade någon aning om hur Kent och Pedda hade fått tag i heroinet. Det hade han emellertid inte.

Sten gjorde klart sina anteckningar och läste upp dem för Jansson.

De reste sig för att gå, då kom Sten på att han skulle ta Tomas Janssons fingeravtryck.

– Vi ska ta dina fingeravtryck också, det är en ren rutinsak.

Han tog fram en blankett och stämpeldynan, skrev han ner Tomas Janssons personuppgifter, samtidigt som han sneglade på Tomas för att se om han blev skärrad. Det verkade så initialt, men att han snabbt kom tillbaka till en mer lugn och tillbakalutad stil.

De lämnade lägenheten och gick till bilen.

– Det känns som om han dolde något, sa Anders.

– Tycker du? Sa Sten. Jag vet inte jag.

Tillbaka på stationen la Sten blanketten med fingeravtrycken i ett internpostkuvert som han adresserade till Anders Björkegren på Kriminaltekniska laboratoriet i Norrköping. Så skrev han ut förhöret med Tomas Jansson och försökte få tag på den vårdare som hade tjänstgjort tillsammans med honom på passet mellan lördagen och söndagen. Men försöket var helt utan framgång.

Han kände sig därefter nöjd med sin arbetsdag och åkte hem. På vägen hem parkerade han bilen vid kanalen och gick in på McDonald's. Han valde som han alltid brukade göra två Big Mac och en stor pommes frites vilka han bad expediten stoppa ner i en papperspåse. Väl hemma stoppade han in hamburgarna och pommes fritesen i mikrovågsugnen, tog en starköl ur kylskåpet, en bricka och ett ölglas ur respektive skåp, tömde ölburken i glaset och la maten på brickan.

Han funderade ett slag och kompletterade sen med en tub curryketchup. Därefter bar han in brickan i vardagsrummet och ställde den på soffbordet, mitt emot TV:n.

Han satte på TV:n och åt sin middag. Efter måltiden provade han återigen att få tag i vårdaren, likaså utan framgång.

Han gick till kylskåpet och hämtade ännu en starköl. Plötsligt kom han på något som han glömt. Han skulle ju ha ringt Peter Dahlströms syster, Eva Dahlström. Han ringde nummerupplysningen och bad om numret till en Eva Dahlström i Tullinge.

Telefonisten som för övrigt också hette Eva kopplade honom till Eva Dahlström. Hon svarade och Sten presenterade sig.

– Jag förstår vad det rör sig om.

- Just det, det gäller din bror. Kan vi träffas och prata lite om det?
 - Jo, jag antar att jag måste det, svarade hon.
 - Kan du komma till polisstationen i Södertälje? Eller vill du att vi kommer till dig?
 - Jag har lite svårt att komma ifrån på jobbet och sen har jag barn vet du. Jag kan egentligen aldrig, bara när barnen gått och lagt sig.
 - Jag kan komma till dig om du vill. Går det bra ikväll?
 - Visst bara du kommer efter klockan nio, för då har de gått och lagt sig.
- De kom överens om att Sten skulle komma strax efter klockan nio på kvällen. Han fick en vägbeskrivning och de ringde av.
- Därefter slog han en signal till Fredrik Fant. Han lät lite sur när han svarade.
- Stör jag?
 - Nej inte direkt, men jag tittar på TV.
 - Va, vad är det som går nu?
 - Vita lögner.
 - Va, ser du på sånt skit? Har du fastnat i såpopoperaträsket?
 - Skit i det du! Du bygger ju modellflygplan. Vad ville du förresten?
 - Jag ville bara snacka lite och höra vad du tycker jag borde göra.
 - Vad har hänt då, sen sist?
- Sten beskrev detta och han avslutade med att säga att chefen vill att vi får fram hur narkotikan kom in på Hall. Han är inte så intresserad av att vi kommer fram till att någon tagit livet av dem. Men jag tycker att det hela verkar ganska märkligt. Vad tror du?
- Jag tycker också att det verkar lite konstigt. Är det inte ganska svårt att få in narkotika på Hall? Särskilt som han, Kent, inte hade haft något besök på en vecka. Hade Peter Dahlström haft besök på sista tiden?
 - Nej, jag tror inte det, han blev intagen i lördags.
- Fredrik frågade vidare:
- Har han varit påtänd innan detta hände, mellan i lördags och igår menar jag? Fast det kan ju också vara så att han sparat allt knark han hade på sig när han blev tagen för att riktigt fira på onsdagen. Fast det verkar ju mindre troligt.
 - Ja, om han inte led av förstoppning fram till i onsdags, sa Sten och garvade.
 - Den där vårdaren Tomas Jansson verkade lite skum sa du? Kan det kanske vara så att han har tagit in narkotikan?
 - Jag vet inte, svarade Sten, vi kanske skulle följa upp honom lite.
 - Försök att få fram av Peters syster hur han fick sin narkotika, när du ändå skall träffa henne.
- Sten tackade för råden och la på.
- Eva Dahlström bodde i Tullinge centrum, på andra våningen i ett av de hus som ligger precis vid pendeltågsstationen. Hon såg okej ut men inget mer. De satte sig vid köksbordet.
- Hur ofta träffade ni Peter?
 - Han var här några gånger i månaden, svarade hon stirrande på bordet. På bordet låg det en ask med cigaretter. Hon tog en cigarett förde den till mun, tog upp en tändare och tände den.
 - Varför kom han hit?
- Hon tänkte efter en stund innan hon svarade.
- För att hälsa på mina barn. Peter älskade mina barn, sen brukade han äta här också. Ibland fick han låna lite pengar, men det var inte så ofta för jag har inga pengar. Du vet, jag är ensam med två barn. Har du några barn?
- Sten ignorerade frågan.
- Din mor sa att du inte gillade att Peter kom hit. Hon sa att han formligen terroriserade dig.
 - Hon överdriver, men det kunde vara lite jobbigt ibland, när han kom hit och var påtänd. Jag vill inte att barnen skall se det.
 - Vet du hur Peter fick sitt heroin? Vem var hans kran?

– Det har jag ingen aning om, men jag tror att han ibland köpte det i Stockholm och ibland i Södertälje. Han tog ganska stora doser.

Sten funderade över den senare kommentaren och frågade:

– Hur vet du det?

– Jag bara vet det, han klagade ibland på att han behövde så mycket heroin nu för tiden och det blev ganska dyrt.

– Vem var Peters flickvän? Har du träffat henne?

– Ja, dom har varit tillsammans länge, hon jobbade som hora på en bordell i Stockholm.

Sen började hon gråta. Hon grät så häftigt att hon skakade.

Sten visste inte riktigt vad han skulle göra. Hon hade verkat så hård och tuff förut, men nu var det en annan Eva Dahlström.

– Vad är det? Frågade han. Vill du att jag skall gå?

– Hon smittade min bror med HIV, sa hon. Den jävla horan smittade min bror med HIV.

Sten frågade efter kvinnans namn.

– Catrin, Catrin någonting. Hon bor någon stans söder om Stockholm.

Sten tackade för informationen och därefter läste han upp vad han antecknat. Han hade inte skrivit något om att Peters flickvän hade smittat honom med HIV. Han skrev att Peters flickvän hette Catrin och hon bor söder om Stockholm. Han skrev vidare att flickvännen sannolikt var prostituerad.

Eva Dahlström såg nöjd ut över att han friserat hennes vittnesmål och hon tackade.

Sten lämnade lägenheten och åkte hem till sig.

Dödsfall tre

I en lägenhet på Schlytersvägen i Aspudden sitter en kvinna i en soffa. Kvinnan har kolsvart långt hår. Hon är klädd i en svart topp av något blankt konstfibermaterial. Hon har en svart kort kjol och nylonstrumpor i samma färg. På fötterna har hon svarta pumps. Ansiktet är hårt sminkad, kanske för att dölja att det är ganska slitet. Hon är ganska smal och midjan är fin och framhävs väl av hennes klädsel.

På soffbordet framför henne ligger en spruta, en tesked, en tändare, en påse med bomull samt en liten puderburk. Kvinnan sträcker sig mot puderburken, tar den, öppnar den. Burken innehåller tre kapslar. Kvinnan tar en av kapslarna, håller den över teskeden, drar isär den, håller dess innehåll ner i skeden, hämtar handväskan, tar upp en flaska med koksaltlösning, öppnar flaskan, håller upp skeden med pulver, håller ner koksaltlösning, ställer ner flaskan, tar tändaren, värmer med lågan från tändaren under skeden, lägger ner tändaren, lägger ner skeden, och tar en tuss bomull ur påsen, lägger bomullen i skeden, låter den absorbera vätskan, tar sprutan, suger vätskan ur bomullstussen, fyller på mer koksaltlösning, drar ner strumpbyxorna, drar ner trosorna, drar upp kjolen, injicerar lösningen i slidan, lutar sig tillbaka och väntar på kicken. Efter ett ögonblick känner hon en enorm yrsel och en känsla av att vara förstelnad, sen blir allt svart. Kvinnan svimmar av, efter en halvtimme är hon död. En mobiltelefon i hennes handväska ringer, men ingen svarar. Detta hände någon gång på kvällen onsdagen den 28 april 1999.

Kvinnan hittas först dagen därpå av den kamrat som hon delade lägenheten med. Kamraten Lina Kolmodin kommer hem från arbetet vid niotiden på morgonen. Hon arbetade på samma arbetsplats som den avlidna och hon undrade hela kvällen varför hon inte kom dit. Hon har ringt ett par gånger utan att få svar.

Lina Kolmodin förstår precis vad som hänt direkt när hon ser sin kamrat ligga i soffan med kjolen uppdragen och trosor och strumpor neddragna. Catrin har fortfarande sprutan i handen. Det syns att hon är död.

Catrin var Linas bästa vän. Lina kastar sig ned på golvet och börjar gråta. Hon ligger kvar på golvet och gråter samtidigt som hon tar fram cigarett och tändare. Hon röker upp cigaretten, tändar en ny och ringer sin socialsekreterare. Socialsekreteraren lyssnar på hennes redogörelse och frågar om Lina vill att hon kommer dit. Lina säger att hon måste komma så fort som möjligt. Innan socialsekreteraren kommer tar Lina de två kvarvarande kapslarna med narkotika och gömmer dem bakom en lös kakelplatta på toaletten. En halvtimme senare är socialsekreteraren där. Hon ringer på dörren och Lina öppnar, hon gråter fortfarande. De kramar varandra och går in i rummet där Catrin ligger. Socialsekreteraren tar upp sin mobiltelefon, vänder sig till Lina och säger:

– Du förstår väl att jag måste ringa polisen.

De sätter sig i köket och socialsekreteraren frågar om hon kan hjälpa Lina med något. Vill hon komma till en avgiftningsklinik?

De fortsätter samtala tills två uniformerade kvinnliga poliser ringer på dörren.

Socialsekreteraren öppnar och släpper in dem. För dem förklarar hon vem hon är och vad som har hänt. Poliserna går in i köket och hälsar på Lina varpå de går in i rummet där Catrin ligger. En av dem tar upp en kommunikationsradio och anropar sambandscentralen. Den andra polisen går fram till den döda kvinnan och lägger några fingrar på halsen, sen på handleden och till sist lägger hon handen mot bröstet. Hon vänder sig om mot sin kollega och väntar tills denne avslutat samtalet i kommunikationsradion, innan hon säger att kvinnan är död.

De båda poliserna sätter sig i köket tillsammans med de andra kvinnorna och de väntar tillsammans på ambulansen. Den ena av poliserna tar upp ett anteckningsblock och börjar skriva ned namnen på de närvarande. Hon kompletterar dessa anteckningar med adressen till platsen och den dödas namn.

Ambulansmännen kommer med en bår som de bär in i rummet där Catrin ligger. De lyfter över henne på båren. Den ene av ambulansmännen frågar om vart de skall föra henne. En av poliserna svarar att hon inte riktigt vet, men att hon antar att kroppen skall till rättsmedicinska avdelningen på Karolinska sjukhuset. Ambulansmannen nickar. Den andra polisen, Malena Björkstén, frågar Lina om hon har någon kartong. Lina svarar att det finns ett cornflakespaket i skafferiet, som de kan ta. Malena öppnar skafferiet och tar ut cornflakespaketet, drar hon upp innerpåsen och tar med kartongen till det rum där Catrin låg. Hon tar på sig en handske på höger hand varefter hon tar upp sprutan och stoppar den i kartongen. Därefter lägger hon ned de andra attiraljerna och tar den avlidnas handväska. Slutligen lämnar de bägge poliserna lägenheten. Poliserna åker till sin polisstation och Malena börjar skriva en rapport. Den andra polisen tar sprutan samt kapseldelarna och skickar dessa till den kriminaltekniska avdelningen på Kungsholmen. I och med att detta blev gjort ansåg de båda att fallet Catrin i det närmaste borde vara avslutat. Ingen av dem fann händelsen särskilt anmärkningsvärd och de sörjde inte i någon större omfattning den döda. De kände henne sedan tidigare och de kände även till lägenheten där hon hade påträffats. Detta eftersom det var den mest frekventerade knarkarkvarten i området och det ofta var bråk där. Efter att de vidtagit dessa som de ansåg nödvändiga åtgärder träffades de och tog en fika. De berättade för några kollegor som också var i fikarummet vad som hänt. Skönt, tyckte en av dem. Då kanske vi blir av med den där knarkarkvarten. Men borde ni inte meddela sedlighetsroteln, menade en annan kollega, de borde ju vara intresserade av att veta vad som har hänt. Samtliga poliser kring kaffebordet enades om att det borde göras och så blev gjort.

Narkotikans väg

Sten kom ganska sent till stationen på fredagsmorgonen. På hans skrivbord låg det en lapp om att Anders Björkegren på Kriminaltekniska laboratoriet hade ringt. Han satte sig genast ned vid telefonen och ringde tillbaka till honom. Detta innan han ens hunnit ta av sig jackan. Anders Björkegren svarade emellertid inte så han lade tillbaka telefonluren i klykan.

Så tänkte han på ett annat samtal han borde ringa. Han tog telefonluren igen och slog numret till Elin Bergwall på lasarettet i Södertälje. Hon svarade och han presenterade sig.

– Hur går det med rapporten? Har du fått provsvaret än förresten?

– Ja, han hade inte HIV. Gud vilken tur, nu slipper jag oro mig. Annars har jag egentligen inget att tillägga till det jag redan sagt, men jag har inte hunnit skriva rapporten ännu.

– Jag kanske kan få bjuda dig på middag i alla fall?

– Visst gärna, när då?

De kom överens om att de skulle ses nere vid kanalen, utanför McDonald's klockan sju samma dag.

Sten lutade sig tillbaka i sin kontorsstol samtidigt som han log. Hon var nog lite intresserad av honom tänkte han. Dessutom vart han glad över att Kent Brunskog inte var HIV smittad. Inte för att han brydde sig så mycket om Kent Brunskog utan för att han inte gärna ville att skulle finnas risk att Elin var smittad.

Han gick in till sin kollega Fredrik Fant och berättade vad som hänt. Fredrik gratulerade honom och frågade hur det gick. Sten förklarade och ursäktade sig för han skulle ringa till Kriminaltekniska laboratoriet.

Han gick in på sitt rum och ringde till laboratoriet. Under tiden han väntade på svar kom chefen in och bad honom titta in på hans kontor när han pratat klart. Kriminaltekniker Anders Björkegren svarade och Sten frågade vad han hade velat.

– Det högra tummavtrycket på den blankett du skickade in stämde med det avtryck jag hittade på sprutan.

– Åh fan, är du säker?

– Ja, jag är ganska säker.

– Är personen bunden vid något brott? Vad gäller saken egentligen?

Sten förklarade vad som hänt. Och kriminalteknikern sa:

– Det var som fan. Ja jag är i vilket fall som helst ganska säker på min sak i detta fall.

Fingeravtrycket på sprutan hade en ganska ovanlig form som stämde precis med högertummen på den blankett du skickade hit. Men du jag faxar över en rapport så fort jag kan.

Sten gav honom stationens faxnummer och de avslutade samtalet.

Han gick in till chefen. Chefen satt i en stol vid det lilla konferensbord som stod i hans rum. Det fanns tre stolar till runt bordet. I en av dem satt Anders.

– Hej, sa chefen när Sten kom in i rummet. Vi bör nog kolla upp den där Tomas Jansson.

– Ja det tycker jag. Han kunde knappt dölja sin iver för vad han just skulle säga. I synnerhet som hans fingeravtryck fanns på den spruta som dödade Kent Brunskog.

Både Anders och chefen tittade storögt på Sten.

– Det var som fan, sa Jonsson.

– Vi får sätta några kriminalare på att se vad han håller på med, sa chefen. Och du Sten, du får kolla vad vi har på honom. Sen tar vi in honom för en ordenlig mangling här, när vi har lite mer på fötterna.

De kom överens om att göra sålunda och Sten gick iväg för att utföra sin del av uppdraget.

Han funderade över vad det var som hade gjort att chefen ville offra resurser på att kolla upp den där Tomas Jansson redan innan han fick reda på det här med sprutan. Han ångrade att han inte frågade det. Men det kändes som om det var för sent att göra det nu.

Under tiden detta skedde satt en kriminaltekniker i polishuset på Kungsholmen och funderade på ett provsvar som han precis hade fått fram.

Han hade fått i uppdrag att analysera resterna av en dos narkotika i en injektionsspruta, samt innehållet i en tömd medicinkapsel. Båda innehöll heroin. Men förutom heroin var det en förorening. Föroreningen var inte någon av dem som man vanligen hittar i heroin som beslagt i brukarledet. Han gick in till en kollega som var ansedd som den som var bäst på narkotika bland samtliga kriminaltekniker på huvudkontoret. Han beskrev för denne vad han hittat och de gick tillsammans in i hans rum och tittade på pulvret i ett mikroskop.

– Jag kan inte säga vad det är såhär på rak arm, sa experten. Du vet en del langare blandar i vad skit som helst i heroinet. Trots att de vet att det kan ge allvarliga konsekvenser. Särskilt de jugoslaviska langarna, de verkar inte ha några etiska principer alls.

Jag antar att dom obducerat kvinnan, kolla med dem på rättsmedicin vad de kommit fram till för dödsorsak.

Kriminalteknikern som hade gjort analysen tackade för hjälpen och ringde till polisstationen i Skärholmen för att få tag i den konstapel som skickat in materialet och blanketten med begäran om analys.

Han fick som svar av mannen i växeln att konstapeln i fråga var ute och patrullerade. Kriminalteknikern förklarade sitt ärende och mannen i fråga gav honom konstapelns mobiltelefonnummer.

Han fick tag i konstapeln och frågade om det gjorts någon obduktion av den avlidna Catrin Hemström. Konstapeln svarade att hon var skickad för obduktion på rättsmedicin på Karolinska Sjukhuset. Kriminalteknikern ringde till Karolinska Sjukhuset och efter att ha blivit kopplad runt mellan olika personer i minst femton minuter lyckades han till slut få tag på den som obducerat Catrin Hemström. Vid det laget var han emellertid ganska irriterad. När han väl kom fram till denne, ville han inte berätta något för honom.

– Hur kan jag veta att du verkligen har legitima skäl att få veta vad jag har kommit fram till? Kriminalteknikern blev inte mindre irriterad över detta. Han hade annat att göra, men han sa ingenting om det.

– Du kanske kan ringa hit till polishuset och be att få bli kopplad till mig.

– Visst det är okay.

Denne ringde upp och sa att Catrin Hemström hade dött av arsenikförgiftning i kombination med en inte särskilt hög dos heroin.

Kriminaltekniker var tyst ett tag, sen sa han:

– Det var alltså arsenik, den där föroreningen som jag inte kunde förstå vad det var. Det verkar ju nästan som om någon dräpt henne. Är du säker?

– Ja, jag är säker. Jag har faktiskt obducerat en person tidigare som tog sitt liv med arsenik. Det finns ett antal ganska tydliga tecken att gå på i dylika fall.

Efter samtalet gick kriminalteknikern omedelbart och berättade detta för kollegan. Kollegans intresse växte och de tog tillsammans tag i att söka ett sätt att spåra arsenik i en blandning med heroin.

Under tiden detta hände läste Sten Svensson i en akt som handlade om ett brott som Tomas Jansson hade blivit dömd för. Han hade blivit dömd för att ha sålt anabola steroider på ett gym i Södertälje. Det hände för två år sedan. Eftersom han bara blev bunden till ett par försäljningar av ganska små mängder tabletter blev vart straffet enbart böter.

Istället för att läsa om detta hade emellertid Sten hellre velat vara med och diskuterat hur de skulle lägga upp spaningen på honom, men chefen hade sagt att han hade en massa viktiga saker att kontrollera.

– Det måste göras så fort som möjligt, sa han. Dessutom vill jag att du fortsätter med din rapport. Vi måste ha fallet kontinuerligt dokumenterat, annars kan vi få på nöten uppifrån. Sten tänkte på rapporten, på vad som hänt, vad han skulle skriva och på vad han borde göra. Då kom han på att han borde kontrollera om Peter Dahlström verkligen hade HIV.

Han tog telefonluren och ringde till Elin Bergwall på Södertälje Lasarett.

Efter ett antal signaler svarade en andfådd Elin Bergwall.

– Hej, det här är Sten.

- Hej Sten! Hur mår du? Ska du lämna återbud?
- Jag mår bra och det tänker jag absolut inte göra. Jag tänkte kolla om ni har fått in någon som heter Peter Dahlström till er?
- Ja det har vi. Har du hand om det dödsfallet också? Jag började obducera honom igår men jag blir inte riktigt klok på vad det är med honom. Han hade heroin i blodet, men symptomen liknar inte heroinförgiftning.
- Hur då menar du?
- Jag vet inte vad det är men han har inte de vanliga symptomen för heroinförgiftning, han har andra symptom istället. Jag tänkte kontakta någon på toxikologen på Huddinge Sjukhus för att få hjälp. Eller har du något förslag.
- Jag har ingen aning, sa Sten. Du var försiktig förresten, när du skär i honom, hans syrra sa att han hade blivit smittad av HIV. Han ångrade lite att han sa det så bryskt, han hörde hur hon tappade andan. Du har väl inte fått blod mot blod kontakt igen va?
- Nej, det har jag inte och jag har dubbla handskar på mig, men tack för att du sa det. Vill du att jag skall skicka ett blodprov för HIV-testning?
- Ja, gärna. När dog han förresten?
- Någon gång mellan tolv och ett på natten.
- Tack ska du ha Elin, vi ses ikväll!
- Det gör vi, ha det så bra!

Sten lade på luren och tänkte igenom samtalet. Han ångrade att han inte frågat hur hon mådde, det borde han ha gjort. Sen gick han in till sin vän och kollega Fredrik Fant och frågade om de skulle gå på lunch.

De gjorde så och ingen av dem pratade om någonting som hade med polisarbete att göra under hela lunchen. Det kändes skönt. Med Fredrik kände han att han kunde få lite distans till jobbet. De brukade prata om allt möjligt, ofta handlade det om tjejer.

De gick tillbaka till polisstationen. I korridoren utanför Stens rum mötte de kollegan, Anette Karlberg, som blivit satt att spana på Tomas Jansson.

Hon sa:

- Har ni hört att vi har plockat in den där pliten Tomas Jansson.
- Fredrik, som just passerat Anette vände sig om och sa:
- Det var som fan. Varför då? Har vi fått något mer på honom?
- Nej, inte vad jag vet. Men chefen tyckte det var bäst att ta in honom ändå. Han tyckte att det som vi hade kunde räcka får att ta in honom som sannolikt misstänkt för överlåtelse av narkotika. Jag tror inte att den där spaningen skulle ha gett så mycket. Visserligen var han ledig idag men han gick bara och tränade.
- Var förhör de honom någonstans? Vem förhör honom? Frågade Sten.
- Vi tog in honom på tvåan, det är Anders Jonsson som förhör honom.

Sten drog en suck av lättnad, Anders Jonsson var känd som polismästardistriktets bäste förhørsledare. Han hade däremot varit lite orolig ifall chefen hade skött förhöret. Chefen, en framstående polis på många sätt, men lite för ivrig för att kunna göra riktigt bra förhör. När en misstänkt förhörs är det viktigt invänta rätt tidpunkt för vissa frågor. Förhørsledaren får heller inte ge sig förrän denne verkligen är säker på att den misstänkte berättar den sanna historien. Förhørsledaren kan ju i och för sig aldrig veta vad som är sanningen, men däremot vad som definitivt inte är det.

De gick in i den studio som finns bakom förhørsrum två. Mellan studion och förhørsrummet finns det en ljudisolerad vägg med ett spegelglas i. Vilket möjliggör för någon att betrakta förhöret utan att den förhörde vet att någon ser dem. Det som sägs i förhørsrummet hörs genom en högtalare på väggen. Dyliga förhørsrum är inte så vanliga i Sverige. Chefen hade emellertid bestämt att de skulle ha ett dylikt förhørsrum på polisstationen i Södertälje och de hade faktiskt haft mycket nytta av det.

- Kan du då inte förklara varför ditt fingeravtryck fanns på sprutan som dödade Kent Brunskog? Hörde de Anders fråga.

- Nej! Hördes Tomas Jansson svara.
- Öppnade du inte någon gång Kent Brunskogs celldörr mellan tolv och tre på natten i söndags?
- Nej!
- Öppnade du dörren åt någon annan intern under den tiden?
- Nej!
- Du var den ende som rörde dig utanför celldörrarna i häktet mellan tolv och tre på natten i söndags?
- Ja!
- Samtliga interner har egna celler?
- Ja.

– Kan du förklara för mig hur det kommer sig att en av de interner som hade sin cell bredvid Kent Brunskog, som inte kunde sova, hörde någon prata med honom någon gång mellan ett och två på natten?

Sten hajade till när han hörde det. Det kom som en total nyhet för honom. Han banade sig själv för att han inte tänkt på att förhöra cellgrannarna. Han viskade det till Fredrik. Inte för att det var nödvändigt att viska utan för att det kändes mer rätt på något sätt.

– Det ska du inte hänga upp dig på, svarade han. Det här är ju en så stor utredning nu, så du kan ju inte ta allting själv.

– Ja det har du nog rätt i, sa Sten och kände sig lättad.

De återgick till att i tystnad lyssna på förhöret. Och Sten hörde Anders avsluta en fråga. Därefter hörde han Tomas Janssons svar.

– Nej!

– Jag vet att du ljuger! Tids nog kommer du att säga sanningen. Jag har tid på mig och jag orkar vänta tills du börjar tala sanning. Jag får lön för att sitta här och fråga dig. Skulle jag tröttna så finns det andra som kan fortsätta.

– Jag pratar sanning.

– Nej, det gör du inte.

Sten tänkte: ”Det ser ut som om han ljuger. Han sänder flera av de signaler som människor brukar sända när de ljuger om allvarliga saker.”

Han sa det till Fredrik som höll med honom.

Till slut tröttnade Sten och Fredrik på stå där. Istället gick de till fikarummet och tog var sin kopp kaffe. Båda kände för ovanlighetens skull att de hade så mycket att göra att de tog med sig kaffekopparna in på respektive rum och satte sig för att arbeta. Sten tänkte att han borde fortsätta med sin rapport som han knappt ens hade börjat med, fast det kanske fanns annat som egentligen var viktigare. Han tog ett papper och en penna och började skriva en att göra lista, den löd så här:

1. Följ upp Peter Dahlströms obduktion.
2. Förhöra Kents Brunskogs kamrat.
3. Kontrollera fingeravtrycken på Peter Dahlströms spruta.

Sen kom han inte på något mer för tillfället. Den sista punkten kom han på samtidigt som han skrev den. Det irriterade honom lite att han inte visste vad hans kollegor hade kommit fram till. Som det där med Kents cellgranne, det var en nyhet för honom.

Han gick in till chefen, men utanför hans dörr lös den röda ”stör ej” lampan. Så han gick in till Kalle Burman som förutom att han gjorde sökningar i polisens register även skötte bevisförrådet. Sten hälsade och frågade hur läget var. När de hade klarat av allmänna artigheter och pratat lite om motorbåtar och den stundande sommaren, frågade Sten om han hade den spruta som en viss Peter Dahlström använt för sin sista injektion narkotika.

Kalle tittade i sitt kartotek och fann att sprutan, sked och tändare skulle finnas i förrådet. De gick och hämtade dessa och Sten kvitterade ut dem. Därefter paketerade han dem

tillsammans med en kopia av en fingeravtrycksblanket som han hittat i Dahlströms akt och adekvat blankett. Han adresserade paketet och la det i internpostlådan.

När han hade gjort detta kände han att det inte fanns så mycket mer viktigt att göra förutom att snacka med chefen. Han ville helst slippa börja skriva rapport såhär på fredagseftermiddagen och att åka till Svartsjöanstalten, det ville han absolut inte. Han ville komma hem tidigt och hinna duscha och göra sig i ordning innan han träffade Elin.

Han gick till chefens rum. Den röda lampan hade släckts och nu lyste den gröna ”stig-in” lampan. Sten knackade på och öppnade dörren.

– Jag tänkte höra lite hur det gick med spaningen på vårdaren, dessutom tänkte jag att du kanske ville höra lite om vad jag har, sade han.

– Visst sätt dig. Därefter drog han i korthet vad Tomas Jansson hade gjort denna förmiddag:

– Han gick till ett gym på Nygatan, sedan åt han lunch på en restaurant på samma gata. Han gjorde ingenting som verkade märkligt. Vi gjorde bedömningen att vi inte skulle få ut något mer av att skugga honom, så vi tog in honom.

– Där ser man! Sa Sten lite fåraktigt.

– Hur går det för dig?

Sten berättade vad han hittills visste och vad han tänkte göra härnäst.

– Visste du att Peter Dahlgren fick ett besök på onsdagen? Sa chefen.

– Nej, det visste jag faktiskt inte, av vem då?

– Hans flickvän kom dit klockan fem på eftermiddagen och hon stannade till klockan sex.

– Blev hon visiterad?

– Ja men dom gjorde ingen vaginal- eller rektalvisitation för det var inga kvinnliga vårdare där som kunde göra det.

– Vad är det för något? Frågade Sten.

– Gissa!

– Vad heter hon, flickvännen?

– Jag vet inte, hör med Anders Jonsson.

Precis då klev Anders in genom dörren, utan att knacka.

– Va, snackar ni skit om mej, sade han glatt. Tomas Jansson har erkänt!

– Erkänt vaddå? Frågade chefen.

– Att han tog in narkotikan och sprutan till Kent Brunskog. Det tog ett bra tag att få honom dit, men till slut gav han med sig.

– Bra jobbat! Varför gjorde han det?

– Pengar, sa Jonsson. Kent gav honom tvåtusen för att göra det.

– Fy fan för att förlora sitt arbete och åka i fängelset för tvåtusen kronor, sa chefen. Fick du fram något om Peter Dahlströms död också.

– Nej, han svor flera gånger på att han inte hade något med det att göra. Jag måste säga att det kändes som om han talade sanning om det.

– Hur gick det till det där med narkotikan? Frågade Sten.

– Han var lite vag om detaljerna, så jag kan inte helt säker säga att han talar sanning. Men han påstår att han hade kommit överens med Brunskog om att ge honom grejorna under den tid på natten då han var ensam. Jag frågade honom om pengarna och han sade att han hade dem i sin cell. Han bara öppnade dörren, gav honom grejorna och sen fick han pengar.

– Har du förhört några interner också? Frågade Sten.

– Nej, verkligen inte, hurså?

– Du sa ju att en cellgranne hört hur någon pratade Brunskog under natten?

– Äsch, det var något som jag hittade på för att pressa honom lite.

Sten smålog lite fast han egentligen tyckte att det var orätt att göra så. Chefen och Anders gapskrattade.

– Varifrån fick han narkotikan och sprutan? Frågade chefen.

– Där var han också väldigt vag, men han sade att han köpte det på plattan i Stockholm.

– Har han undertecknat förhørsprotokollet? Frågade chefen.

– Jag har inte hunnit skriva ut det ännu, men jag skall gå och göra det nu. Ska vi hålla honom här över helgen?

– Ja, det tycker jag. Det här verkar ju ganska klart tycker jag. Det handlar om två överdoser som råkade inträffa på samma ställe nästan samtidigt. Ni har gjort ett bra jobb. Nu behöver vi bara veta hur Peter Dahlström fick in sin narkotika. Men det kan vi ta nästa vecka. Nu är det Valborg.

– Var gör vi av Jansson då?

– Kan du ordna en plats på något häkte? Se till att han sätts någon annan stans än här i Södertälje eller Stockholm bara, han känner kanske plitar i hela länet och det är ju inte så bra.

– Ja, då var det väl inget mer, sa Sten och började resa sig ur stolen. Jag tänkte börja dra mig hemåt.

– Gör det! Ha en trevlig helg.

Hon stod redan och väntade på honom nere vid kanalen, när han kom dit och då var han ändå flera minuter för tidig. Hon såg lite frusen och ihopkrupen ut, men sken upp när Sten kom.

– Hej Elin! Hur är läget?

– Hej, bara bra, själv då?

Det står sen en stund och pratar om vart de skall gå. Till slut kommer de fram till att det vore trevligt att promenera runt tills de hittar något mysigt ställe.

Sten hade egentligen redan tänkt ut ett ställe, men han vågade inte föreslå det, för han tänkte att det kanske inte skulle passa henne. Det var egentligen ett ganska slabbigt hak, men det var bra stämning och billig öl.

De går runt ett tag tittar in genom fönstret på ett par restauranger och de hittar till sist en restaurang som verkar vara lämplig. Varken Sten eller Elin har varit där tidigare. Den är grekisk och båda är ense om att grekiska restauranger är mysiga.

Kyparen frågar vad de vill dricka. Helst skulle Sten vilja ha en öl, men han säger att han gärna delar en flaska vin. De får in en flaska grekiskt vitvin. Till Stens fasa håller kyparen upp lite i hans glas för att få vinet godkänt. Det momentet är verkligen något som Sten avskyr. För honom är vitt vin, vitt vin. Han ser allvarligt på glaset lyfter det försiktig och tar en liten klunk. Kyparen och Elin tittar på honom. Egentligen tycker han att det inte var så gott, men vad ska han säga. Det smakar lite konstigt, men han säger att han tycker att det smakar bra. Kyparen fyller upp Stens glas därefter håller han upp åt Elin.

Hon tar en klunk.

– Det här var ju inte så himla gott, gillar du sånt här?

– Nej, men jag visste inte vad jag skulle säga, det kanske ska smaka så.

De skrattar och det känns som om stämningen lättat lite.

Både Sten och Elin vill ha förrätt och huvudrätt. Elin vill ha grillade baconinlindade musslor till förrätt och moussaka till huvudrätt. Sten kände sig fantasilös. Han skulle gärna ha tagit samma sak, men för att verka lite världsvan beställer han något helt annat. Något som Elin förklarar är som kåldolmar och husets specialitet souvlaki. Han önskar att han varit i Grekland. Det hade varit något att prata om. Förresten har väl alla människor varit i Grekland.

"Hon har säkert varit där", tänker han. Han har inte ens något minne av att han varit på någon Grekisk restaurant förut.

– Har du varit i Grekland? Frågar han.

– Ja, har inte du det?

– Nej, det har aldrig blivit av, liksom.

– Åh, det är helt underbart, du bara måste åka dit.

Sen berättar hon en massa minnen från en båtluffning som hon gjorde i den Grekiska övärlden för ett par år sedan. Hon var där med sin före detta pojkvän.

Det smärta Sten lite att höra det, men samtidigt är han nöjd över att hon pratar på så han slipper komma på något att säga.

Sten håller upp mer vin. Hon dricker ganska långsamt så det är mest Sten som dricker. Efter en stund kommer förrätterna in. Hennes mat ser definitivt godast ut men kåldolmarna var ganska goda dom med. Vinet tar slut och Sten frågar om de skall beställa in något annat.

– Tack, men jag har fortfarande vin kvar, ta något du så länge.

Sten beställer in en öl. ”Nu ska jag dricka långsamt.”

Huvudrätterna kommer in och Sten känner sig nöjdare. Hans grillspett med pommes frites ser definitivt godare ut än hennes sörjiga köttfärsröra.

Till slut har Elin lyckats dricka ur sitt glas och Sten beställer två öl.

De avslutar maten, kyparen plockar bort tallrikarna och frågar om han får bjuda på kaffe.

Både Sten och Elin tackar ja till erbjudandet. De sitter tysta och smuttar på kaffet. Det känns som om snacket har gått ganska bra hittills, men nu har de kommit till ett dödläge. De har prata om Grekland och lite andra resmål. ”Bara vi inte kommer in på jobb, då är det nog kört.”

Han behöver emellertid inte tänka mer på vad han skall säga, för Elin frågar vart han kommer ifrån. Han berättar att han är uppvuxen i Södertälje och med detta flyter samtalet på igen med prat om uppväxt och sånt.

Sten begär in notan.

– Du behöver inte betala.

– Prat, det är klar att jag betalar, jag lovade ju att bjuda dig på middag.

– Men jag tjänar nog mer än dig.

– Ja men du har väl mer utgifter än mig.

– Vaddå?

– Ja kläder, smink och sånt.

Hon skrattar.

– Tycker du att jag ser så välklädd ut? Tack ska du ha.

De fortsätter och skoja om vem som har mest utgifter. Slutligen kommer de överens om att dra lott om vem som ska betala. Sten vinner, så han lovar att bjuda på en drink istället. De lämnar restauranten och promenerar runt lite. Efter en stund passerar de en pub. Det är ganska mycket folk därinne, men de bestämmer sig för att gå in. De ser några pallar vid den långa bardisken. Sten beställer Irish Coffee. Han känner sig klart berusad och undrar om hon är det också, det verkar inte så. Men hon är glad och pratsam, så kanske. De avslutar drinkarna och Elin säger att hon måste gå hem. De lämnar lokalen och står en stund utanför och tittar på varandra.

– Ska vi ses igen?

– Ja, gärna! Svarar hon, lägger armarna runt honom och de kysser varandra.

Dödsfall fyra

Fredrik Lindberg lutade sig tillbaka i sin kontorsstol. Han tänkte på samtalet som han just hade fått. Varför skulle de mötas på fåfängan. Det var inte så långt ifrån där han bodde, men ändå en lite märklig plats att mötas på, lite avig och jobbig att komma till.

Han samlade ihop de papper han skulle ha med sig och stoppade dem i en väska. Därefter avslutade han sina program och stängde av sin dator, gick till spegeln och kontrollerade om han såg presentabel ut. Det gjorde han inte. Han hade bestämt sig för att försöka komma ifrån den där data-nörd stilen som han hade blivit stämplad för i skolan. Nu hade han gott om pengar och då kunde han ju satsa på lite snygga kläder. Han hade börjat med att skaffa kontaktlinser, fast han hade inte på sig dem så ofta. Skulle han sätta på sig dem? Han bestämde sig för att han inte hade tid med det. Han böt ut munkjackan mot en grå skjorta som han just köpt och en likaså ny grå kavaj. Han lämnade lägenheten, låste dörren hälsade på en granne som passerad förbi i trappan, gick Tegelviksgatan uppåt mot Stadsgårdskajen och vek efter ett par hundra meter av till höger. Efter ca fem minuter var han uppe på krönet av det lilla berg som Fåfängan är beläget på.

Han tittade sig omkring, där var alldeles öde. Det var ingen där, inte den han skulle möta och ingen annan heller. Fredrik tog upp sin mobiltelefon och ringde till mannen. Men en automatisk röst sa att det inte går att nå abonnenten för stunden. Han la på och hörde någon ropa, vände sig om och såg han mannen. Han stod vid häcken som går runt hela Fåfängan och tittade på utsikten. Fredrik och mannen skakade han och utbytte hälsningsfraser.

– Det är verkligen en enorm utsikt här, sa Fredrik mest för att ha nått att säga. Egentligen brukade han inte snacka så mycket kallprat med den mannen, det kändes egentligen inte som om de kände varandra.

– Ja verkligen. Man ser nästan hela staden.

Fredrik nickade.

– Det börjar osa katt, sa mannen. Det har varit folk ifrån ekobrottsroteln uppe på firman och förhört en massa folk. Men, du kan vara lugn, polisen tror att det är en insidergrej. Jag är rädd att de misstänker mig, eftersom jag har så stor insikt i alla rutiner på firman, dessutom kanske det är någon som har märkt att jag har så mycket pengar.

Fredrik kände att mannen var nervös, han hade verkat vara nervös även när de pratade i telefonen. Han kunde förstå det. Det handlade ändå om ganska mycket pengar.

Mannen fortsatte:

– Jag tänkte att det var bäst att vi möttes på en såhär undanskymd plats ifall någon skulle skugga mig. Här kan vi se om någon kommer, utan att någon ser oss.

– Aha. Då förstår jag, jag tyckte först att platsen verkade vara ett lite avigt ställe att mötas på.

– Har du papperen?

– Visst. Fredrik öppnade väskan, tog ut papperen och visade dem för mannen.

– Är det här verkligen alla papper som kopplar mig till dig? Det är verkligen viktigt att dom inte kan koppla mig till dig, ifall dom gör en ordenlig undersökning på mig. Polisen har egentligen ingenting så länge de inte hittar något som kopplar ihop oss.

– Jag fattar!

– Är det verkligen säkert? Jag pallar att bli förhörd och förresten har de inga bindande bevis mot mig. Men det är annorlunda med dig.

– Jag lovar! Det här är alla papper som jag fått av dig och det här är dom anteckningar som jag gjort där det kan finnas någon som helst koppling oss emellan. Men jag fattar inte varför det är så viktigt att jag tar bort mina papper när det är dig som de spanar på.

– Jag har ju självklart tagit bort alla papper som rör dig också, men det kan ju vara så att dom hittar någon tråd som leder till dig på något annat sätt och då är det ju taskigt om dina papper sätter dit mig också. Inte sant? Jag skulle ju dessutom åka fast mycket mer än du eftersom jag är insider, dessutom har jag ju min ställning att tänka på. Förresten är det jag som bestämmer över den här operationen.

Fy fan vad han är kylig, tänkte Fredrik, men han sade inget om det istället sa han:

– Jag lovar att dessa papper är allt som kan koppla oss till varandra! Men när får jag pengarna du lovade mig?

Istället för att svara såg sig mannen omkring noga varefter han tog ett stadigt grepp om Fredriks armar och drog honom mot häcken. Han drog honom igenom den och tryckte honom mot det staket som bildar gräns mellan de promenadvänliga delarna av Fåfängan och en brant klippvägg. Fredrik kämpade emot, men mannen var betydligt större och starkare än honom. Han lyckades emellertid göra visst motstånd, men i kampen tappade han sina glasögon och det gjorde inte saken bättre. Han var näst intill halvblind utan dem.

Mannen vann kampen och han lyckades med att tippa Fredrik över staketet nedför stupet. Fredrik studsade på en klippa och därefter på ännu en klippa och sedan föll han till marken. För varje studs blev han mer och mer demolerad. Detta hände klockan 22.37 på valborgsmässoaftonen fredagen den 30 april.

Även om mannen skyndat att dölja sig och därmed inte iakttog Fredriks fall, hörde han ljuden. Det han hörde eller det han gjort gav honom kväljningar. Men inte så farligt ändå, fast att det sägs att den första gången är den värsta.

När han kände att han kunde röra sig igen böjde han sig ned, tog Fredriks väska och började gå därifrån. Han kontrollerade gång på gång om det var någon som skulle kunna ha sett dem, men det verkade inte så. Han smög ned inne bland träden en bra bit ifrån den gångväg som leder upp till Fåfängan. När han var nere från berget smög han ut på en gångväg och så avslappnat han kunde gick han mot cykelbanan som leder in mot stadens centrum.

Han gick hela vägen till Slussen, förbi den och in i Gamla Stan. Väl där gick han in på första bästa krog. Första bästa krog var i det här fallet Zum Franciskaner. Han satte sig i baren och beställde en sexa av den finaste whisky de hade, svepte glaset och beställde en till som han tog det lite lugnare med.

Ungefär då mannen passerade Slussen fick en radiobil på Södermalm order om att åka till fåfängan för att utreda om någon hade hoppat ner från densamma. Någon hade ringt till polisen och påstått att de sett en person göra det.

De två poliserna som tog larmet blev något irriterade över att få ett larm. De hade visserligen knappt in den kod i kommunikationsradion som betyder att de var disponibla för ett uppdrag. Men egentligen var de ganska upptagna med att sitta och dricka kaffe och röka på en parkbänk i Vitabergsparken. De rökte i lugn och ro upp sina cigaretter och drack ur kaffet. De återvände i makligt tempo till radiobilen, slog på polissiren samt blåljus och drog på i full fart mot Fåfängan.

De parkerade bilen så högt upp på stigen upp till Fåfängan som det överhuvudtaget gick att köra. Därefter började de gå till fots upp mot kaféet. Ingen människa syntes till på hela den platå som bildar Fåfängan. De gick till den norra sidan, där stupet är, trängde igenom häcken och tittade ner över det. Det var mörkt ute, men den ene av konstaplarna såg nästan direkt konturerna av en människokropp i ljuset av en gatlykta. Denne grep sin kommunikationsradio och meddelade sambandscentralen. Sen påbörjade de den mödosamma vandringen ned för stigen och runt berget för att kunna ta en närmare titt på kroppen som låg därnere.

Efter en stund var de framme vid kroppen. Något senare kom en kriminalinspektör från södermalmspolisen till platsen. Kriminalinspektören, Olof Nyman hade inga problem att hitta dit. Detta eftersom han hade tjänstgjort på Södermalmspolisen under lång tid och under denna tid hade han varit i foten av detta stup i samma ärende ett par gånger tidigare.

Nyman frågade konstaplarna om de funnit något av intresse. De hade de inte gjort. I själva verket hade de inte ens letat, men det sa de inte. Nyman frågade inget mer, ty han visste att dessa två konstaplar inte direkt tillhörde Södermalmspolisens mest aktiva medarbetare. Nyman kände efter i mannens fickor i syfte att hitta en plånbok eller något annat som kunde säga dem något om honom. Han fann en plånbok, i plånboken fanns bland annat Fredrik Lindbergs legitimation. Nyman tog upp sin mobiltelefon, ringde in till stationen och begärde att den som svarade skulle ta reda på allt som gick att ta reda på om en Fredrik Lindberg, via de medel som står till buds.

– Kan ni stanna här och vakta kroppen!

Bad han de båda konstaplarna. Därefter började han vandringen mot Fåfångans topp. Han hade inte direkt något syfte med att gå upp dit, men han tyckte att det kunde vara på sin plats att ta en titt på den punkt varifrån mannen hade hoppat. Han ställde sig tätt intill staketet rakt ovanför mannens kropp och tittade ned längs berget för att se om han kunde se någonting som hade med Fredrik Lindberg att göra. Det var så mörkt där uppe på berget att han var tvungen att gå ner till bilen och hämta en ficklampa. Han lät ljuskäglan spela längs klippväggen och såg något som skulle kunna vara blodspår på en utskjutande klippblock cirka fem meter ned, det var allt. Därefter lös han på marken runt omkring den plats han stod.

Han fann då att ett par meter till höger om honom var flera grenar i häcken brutna och det var fotspår i jorden. Det var grovt mönstrade spår, som av gymnastikskor. Dessutom var det andra fotspår med betydligt mindre mönsterdjup, som antagligen härrörde från ett par promenadskor av något slag. Han försökte dra sig till minnes vilken typ av skor som Fredrik Lindberg hade på fötterna. Han tyckte sig minnas att det var gymnastikskor. Han försökte följa fotspåren ut i gräset. Det var emellertid inte möjligt eftersom marken redan hade hunnit bli ordentligt torr på denna soliga plats. Däremot såg han ett par glasögon ligga i gräset någon meter från häcken. Detta fann Nyman ytterst märkligt. Han kunde inte tänka sig att någon skulle ta av sig sina glasögon innan det slutgiltiga hoppet. I synnerhet inte sådär långt ifrån själva platsen för hoppet. Detta särskilt som det såg ut att vara väldigt starka glasögon. Utan att ta ett enda steg till grep han sin mobiltelefon och ringde chefens direktnummer.

– Hej, det är Nyman här. Du det där självmordet från Fåfången, det verkar lite konstigt. Det finns saker som tyder på att det inte är något självmord. Jag tycker inte att vi kan avfärda att det ligger ett brott bakom.

Chefen kände Nyman väl och han hade fullt förtroende för det han sa. Således så antog han att det förhöll sig på det sättet.

– Vad tycker du att vi skall göra? Frågade han därför.

– Vi bör skicka hit några kriminaltekniker.

De kom beslutade att göra så och chefen lovade att ordna det.

Konstapel Nyman kontaktade de båda konstaplarna som stod och vaktade Fredrik Lindbergs kropp vid foten av stupet.

– Se till att en av er kommer upp hit med avspärningsutrustning så fort som möjligt, röt han. Hans uppfattning var att skulle man få någonting gjort snabbt gällde det att låta arg. Det hade med tiden blivit ett kännetecken för inspektör Nyman. Efter en stund kom en av konstaplarna upp med koner och avspärningstape. När ett försvarligt stycke av marken kring platsen var inringad med tape gick Nyman till sin bil för att hämta sin kaffetermos och ett paket med kex. Attiraljer han alltid hade i sin portfölj, eftersom ha föredrog sitt eget kokkaffe framför kaffet på stationen så till den grad att han alltid fyllde termosen med nykokat kaffe inför varje arbetspass. Kex hade han också alltid med sig, för situationer som denna. Situationer då det var tvunget att vänta på något. Nyman var van vid att vänta, men han visste att man kunde behöva något att distrahera sig med. När väntan blev lång behövde man också något för att hålla hungern borta. Han visste också av erfarenhet att han kunde bli tvungen att vänta länge där på toppen av berget Fåfången.

Det var inte lätt att få tag i kriminaltekniker en fredagskväll, till på köpet valborgsmässoafton. Han satte sig således till rätta på en parkbänk och konsumerade sin matsäck. Konstapeln lämnade bergets topp och sällade sig till sin kollega vid stupets fot. Efter en stund rapporterade de att den döda kroppen var bortforslad och därefter lämnade de området. Nyman hade rätt, efter över en och en halv timma kom det två tekniker från polishuset på Kungsholmen. Dessa riggade upp ett par batteristrålkastare och började syna marken. De tog hand om glasögonen, fotograferade fotavtrycken och genomsökte marken med metalldetektor. Hela undersökningen tog inte mer än en halvtimme. De avslutade med att ta Nymans telefonnummer och de lovade att ringa honom senast tisdag eftermiddag. Nyman lämnade också platsen, avspärningskonerna och tapen fick stå kvar.

Kopplingen

Måndagsmorgonen var som måndagsmorgnar brukar vara. Himlen var grå och det regnade, i alla fall i Skärholmen. Malena Björksten stod vid sitt postfack och läste en rapport som hon precis fått med internposten ifrån en kriminaltekniker på Kungsholmen. I rapporten stod det att läsa att i den spruta som Catrin Hemström använt för sin sista narkotikainjektion hade man funnit rester av en blandning mellan koksaltlösning, blod, heroin och arsenik. I rapporten stod även andra tekniska data om analysen. På rapporten satt det en noteringslapp som talade om att den som obducerade den avlidne hade funnit att hon dog av arsenikförgiftning. Konstapel Björksten kände hur en rysning gick igenom hela kroppen, därefter gick hon in med rapporten till chefen för kriminalinspektörerna på stationen. Hon berättade för denne vad som hänt och han sade:

– Fy fan va hemskt. Det här måste vi gå vidare med. Vi sätter någon kriminalare på det. Kan du och den andra konstapeln som var med i lägenheten komma hit. Ta med er rapporten samt hennes personakt.

Malena gick iväg och sökte sin kollega, samtidigt ringde chefen efter en kriminalinspektör som han trodde skulle kunna ha tid att ta hand om fallet.

Den inspektör som han tilldelade uppdraget var den relativt färska kriminalinspektören Louise Lagerman. Han kallade in henne på sitt kontor och redogjorde för fallet. Hon gjorde anteckningar i ett kollegieblock. Han kunde inte se att hon överhuvudtaget reagerade på det ovanliga innehållet i narkotikasprutan. Hon verkade överhuvudtaget inte reagera på någonting, hon bara antecknade så fort att det skakade om kollegieblocket. När chefen var klar med redogörelsen frågade Lousie vad han ansåg att hon borde göra.

– Du måste få fram varifrån hon har fått narkotikan. Du måste vidare ta reda på om det finns mer av giftet ute på marknaden. Slutligen måste du ta reda på vem och varför.

– Det var mycket begärt!

– Absolut, kör hårt, men det viktigaste i nuläget är att ingen mer blir förgiftad. Jag har skickat ut en varning till samtliga konstaplar på distriktet, samt till narkotikaroteln och till Norrmalmspolisen. Börja du med att förhöra den där flickan som bodde tillsammans med den avlidna.

Louise Lagerman ringde på det mobiltelefonnummer som enligt polisrapporten skulle vara Lina Kolmodins. Mycket riktigt svarade en kvinna som kallade sig Lina. Lina sa att hon var hos en kamrat i Bredäng och de kom överens om att Louise skulle hämta upp henne i Bredängs centrum klockan halv tolv. Detta var att gå utöver den gängse servicen som polisen i Skärholmen står till förfogande med. Men Louise antog att det kunde vara svårt att få en kvinna som troligen är narkoman och prostituerad att frivilligt inställa sig till en polisstation.

Klockan halv ett står Louise på det torg som utgör den mest centrala delen av Bredängs centrum. Det är ganska mycket människor på torget, men ingen av dem liknar den beskrivning hon har på Lina. Hon väntar i en kvart, sedan sätter hon sig på en parkbänk och väntar ytterligare en kvart och ringer sedan till Linas mobiltelefon. En mekanisk röst talar om för henne att numret inte kan nås för närvarande. Hon fortsätter att vänta.

En uniformerad polis kommer fram och hälsar på henne. Det är Kenneth, honom har hon pratat med ett par gånger.

– Hej, Kenneth! Vad gör du här?

– Jag är kvarterspolis här, visste du inte det? Snackade vi inte om det på förra distriktsfesten?

– Förlåt det kanske vi gjorde.

– Vad gör du här? Fortsatte Kenneth.

Louise berättade om sitt uppdrag och Kenneth sa att han trodde att han visste var Lina fanns.

– Det finns en kvart i huset där, som jag tror att det kan vara, sade han samtidigt som han pekade mot ett hus ett par hundra meter bort.

Vi kan gå dit om du vill, fortsatte han.

Kenneth ringde på dörren och en kvinna i svart kimono öppnade. Såvitt Louise kunde bedöma var det de enda som hon hade på sig. Det var svårt att bedöma hennes ålder, minst fyrtio eller kanske yngre men sliten av ett hårt liv med sprit och narkotika. Hon luktade vin och cigaretter. Hon tittade på Kenneth och sa:

– Vad i helvete vill du? Stick, jag har inte gjort något.

– Håll käften! Svarade Kenneth snabbt. Vi vill snacka med Lina.

Kvinnan ska just svara något, men han föser undan henne och kliver in i lägenheten. Louise följer efter honom. Inne i lägenheten luktade det likaså vin och cigaretter. De går igenom hallen till vardagsrummet.

I vardagsrummet står en soffa och i soffan sitter en annan kvinna. Kvinnan är utan tvekan Lina, klädd i ett par joggingbyxor och en t-tröja. Hon gråter. Framför henne på bordet står flera urdruckna vinflaskor. Bredvid vinflaskorna finns en överfull askkopp samt ett par askar cigaretter och en tändare. Lina tittar med rödgråtna ögon på dem som kommer in. Därefter tittar hon på bordet och sträcker sig efter en ask med cigaretter.

Louise ställer sig framför Kenneth och säger:

– Hej, det är jag som är Louise Lagerman. Varför kom du inte till vårt möte?

Lina svarar inte, hon bara tittar på dem varför Louise fortsätter:

– Det är några saker som jag måste få reda på. Går det bra att jag sätter mig? Så vänder hon sig emot Kenneth:

– Tack för hjälpen, jag tror jag klarar mig själv nu.

Kenneth förstår vinken och går därifrån. Louise känner sig lättad. ”Han gav ingen bra stämning”, tänker hon. ”Han är för brutal.”

Louise sätter sig i soffan bredvid Lina, tar fram en cigarett och en tändare ur handväskan.

– Det går bra att jag röker, va?

Linas kamrat står mitt i rummet och betraktar dem.

– Först vill jag säga att det är jättetråkigt det som hänt.

Lina fortsätter tiga.

– Det är du som är Lina Kolmodin, va?

Lina nickade.

– Varifrån fick Catrin sitt knark?

Lina tyst, Louise upprepar frågan.

– Från sin kille.

– Vem är det?

– Pedda.

– Vaddå Pedda, vad heter han mer?

– Jag vet inte.

– Var finns han då?

– Han sitter inne, jag tror att han är häktad, han sitter på Hall.

– Hur kunde hon få det av honom om han sitter häktad?

– Hon fick det inte av honom, hon fick det av hans syster, hon har hans lager hos sig.

– Din jävla tjallare, säger den andra kvinnan. Hon låter förbannad.

– Va fan spelar det för roll, hon är en jävla subba säger Lina.

– Vad heter hans syster?

– Jag vet inte, jag orkar inte.

Louise antecknade i sitt kollegieblock. Överst på en tom sida skrev hon ”vittnesmål ifrån Lina Kolmodin”. Sedan säger hon:

– Det här kan vara väldigt viktigt, det du sa nu, kan du skriva under ett vittnesmål på att du sagt detta.

– Gör det inte! Nästan skrek hon i kimonon.

– Skit i det du, ge hit papperet.

Hon skriver på längst ner på papperet, över namnteckningen skriver Louise Linas personnummer och adressen till lägenheten i Aspudden. Hon frågar även om den andra kvinnans namn. Kvinnan vägrar först att säga det, men när Louise hotar med att ta henne till polisstationen ger hon med sig och säger det. Namnet stämde med det namn som Kenneth hade sagt så hon krävde ingen legitimation.

Så fort hon var ute ur huset tar hon upp sin telefon, ringer nummerupplysningen och ber att få bli kopplad till Hall.

Hon ber växeltelefonisten på Hall koppla henne till häktet. Den kriminalvårdare som svarar säger att det antagligen var Peter Dahlström hon menade. Han finns inte där längre, hon måste ringa till Södertäljepolisens och prata med Ingvar Bergström. Louise tackar och ringer ånyo nummerupplysningen. De kopplade henne till Södertäljepolisens.

– Han är upptagen i telefon. Säger telefonisten som svarar.

– Det är viktigt säger hon, ovetande om att mannen i fråga är en av de högst uppsatta tjänstemännen på Södertäljedistriktet.

Telefonisten bad henne vänta ett ögonblick. Efter ett par minuter svarar chefen.

Louise ber om ursäkt för att hon stör.

– Ingen fara, var det något viktigt. Chefen kände sig på ganska gott humör.

När han hört vad Louise hade att säga ber han henne tala med Sten Svensson, varefter han vidarekopplar henne

Samma morgon har följande hänt i Sten Svenssons liv.

Sten börjar sin dag på stationen med att hämta kaffe och kontrollera postfacket. I facket fanns intet utom vittnesmålet från Tomas Jansson. Han läste det noga och begrundade det han läst. Därefter plockade han fram embryot till sin rapport beträffande fallet Kent Brunskog. Han tänkte på Elin.

Just när han tänkte som bäst ringde hon.

– Hej, jag tänkte på dig, får han ur sig innan han hinner hejda sig. Det var mer rättframt än vad han var van vid.

– Gjorde du det? Vad tänkte du då? Sa hon glatt.

– Åh inget särskilt, jag undrade om du fått fram något mer.

– Jasså, nu blir jag besviken. Jag trodde du tänkte på något annat.

– Kanske lite då.

– Du den där Peter Dahlström, han hade inte Hiv han heller.

– Va bra! Var det enda Sten kunde komma på att svara. Sedan fortsatte han:

– Har du fått svar på proverna som du skickade vidare?

– Nej, inte ännu.

– Ska vi ses?

– Ja gärna, vad gör du ikväll?

De kom överens om att de skulle äta middag tillsammans och att det var Stens tur att bjuda. De bestämde raskt samma tid och plats som på fredagen. När Sten precis lagt på ringde telefonen igen. Det var Anders Björkegren på Kriminaltekniska laboratoriet. Han berättade att samtliga fingeravtryck på sprutan härrör ifrån en och samma person. Personen i fråga är den person som Sten skickade med fingeravtryck på.

– Peter Dahlström, sa Sten.

– Just det, det är bara hans fingeravtryck på spruta. Ett tydligt pekfinger- och ett tummavtryck, samt lite halva avtryck.

Efter samtalet funderade han på Kent Brunskog och det faktum att hans fingeravtryck inte fanns på sprutan. Efter att ha funderat en stund gick han in till sin kollega Fredrik Fant och de kom överens om att det var dags för lunch.

Sten kan knappt bärga sig för att få berätta om hur det gick på träffen han hade med Elin Bergwall. Men han behöver inte föra det på tal för Fredrik frågade hur det gick så snart de var utanför stationen.

Sten redogjorde ganska kortfattat för händelserna, varefter de pratade om hans utredning.

- Det verkar ju ganska klart, säger Fredrik.
- Tycker du? Men det här med att Kent inte var narkoman, dessutom vänsterhänt, samt att det inte var några fingeravtryck på sprutan då?
- Äh detaljer, men det verkar ju lite konstigt. I Peddas fall är det väl ändå solklart.
- Ja det var nog en vanlig överdos, men hur fick han in knarket. Det kanske är den där vårdaren i båda fallen.

– Kanske, han hade väl inte fått nått besök, Pedda?

– Visst jävlar! Det skulle jag ju kolla upp, hans flickvän hade visst besökt honom samma dag som han dog. Det var säkert en knarkhora.

De åt var sin pizza. När de kom tillbaka från lunchen gick Sten till Anders rum och kollade upp namnet på Peddas besökare. Han skrev ned namnet på en noteringslapp som han tog med sig till Kalle Burström för att be om en sökning. Kalle var emellertid inte anträffbar så Sten gick till sitt rum för att söka själv. Han slapp göra detta för i ungefär samma ögonblick som han kom in i rummet ringde Louise Lagerman. Hon började med att säga:

– Jag tror att det här samtalet kan ta lite tid och jag ringer ifrån en av polisens mobiltelefoner, skulle du kunna ringa upp mig, du vet dom gillar inte när man pratar för länge i dom här.

– Visst det kan jag väl göra, vad har du för nummer? Sa Sten lite förvånat.

Louise bad om ursäkt för det besvär hon orsakat Sten. Därefter drog hon kortfattat vad som hade hänt i Aspudden.

– Det var som fan, sa Sten.

– Hennes kille dog samma dag som hon besökte honom. Jag har träffat hans syster, vi får nog plocka in henne på förhör. Kan du skicka över ert material så fort som möjligt? Kan vi ta det via mailen eller måste du faxa?

Det första Sten gjorde efter att han avslutat samtalet med Louise Lagerman var att ringa Elin Bergwall. Det var emellertid växeltelefonisten på lasarettet som svarade och hon lät meddela att doktorn satt i ett möte. Sten bad henne framföra att Peter Dahlström förmodligen dog av arsenikförgiftning.

När han avslutat samtalet gick han in på chefens rum. Han ignorerade det faktum att den röda stör-ej-lampan lös, han brydde sig inte ens om att knacka.

Chefen satt vid det runda konferensbordet och samtalade med Anders. Båda tittar förvånat på Sten. Han berättar så snabbt han kan om vad han precis har fått höra. Han tillägger att den obducent som obducerade Peter Dahlström ansåg att hans symptomen inte helt överensstämde med dem som man brukar finna hos någon som tagit en överdos av heroin.

– Vi vet, sa chefen lugnt. Vad tycker du vi skall göra åt det?

– Borde vi inte höra Peter Dahlströms syster. Borde vi inte dessutom göra en husundersökning hos henne?

– Jo det har du rätt i. Kan du ordna så att vi får hit henne, vet du var hon finns?

– Jag antar att hon är på sitt arbete, jag har för mig att hon arbetar i köket på Södersjukhuset.

– Se till att södermalmspolisen plockar in henne och tar henne hit då, sa chefen.

– Jag tror att det är bäst om du förhör henne Anders, sa chefen vidare samtidigt som han vände sig till Anders. Men det är bra om du är med också Sten. Vi låter några av narkotikakillarna ta hand om att gå igenom hennes lägenhet. Okej?

Båda kriminalinspektörerna accepterade ordern och Sten gick iväg för att ringa vakthavande på södermalmspolisen.

Ekonomiska brott

Den särskilde utredaren för ekonomisk brottslighet, Christer Hagelin, satt och funderade på ett antal anmälningar från ett antal värdepappersinnehavare. Han funderade också på den rapport som han hade börjat skriva angående detta. Han hade börjat med en kort sammanfattning av de fakta han hade i fallet. Det hade försvunnit aktier för minst 200 kunder till Secura fondkommission under vecka 13, samtliga kunder hade depåkonton hos fondkommissionären. Det fanns inga mönster beträffande vilka aktier som hade försvunnit. Detta förutom att det var aktier som det är stor omsättning på, det vill säga det säljs och köps många aktier i de företagen varje dag på Stockholms fondbörs. Vidare hade han funnit att samtliga aktier var överförda till ett antal olika depåkonton hos olika banker, som alla innehades av en Kent Brunskog. Han hade utan framgång försökt finna denne Kent. Varken Posten eller Skattemyndigheten hade några adressuppgifter.

Han hade tillbringat ganska mycket tid på Secura Fondkommission. Företagsledningen hade först varit mycket förtegen och motsträvig. Christer Hagelin fick intryck av att de var villiga att täcka kundernas förluster med företagets pengar. Allt för att det inte skulle uppdragas vilket bristfälligt säkerhets och kontrollsystem företaget hade. Men när ledningen insett hur mycket pengar det skulle handla om föreföll det som om man hellre ville att det skulle bli klassat som ett brott utfört av någon utomstående. Då var det plötsligt inga problem att ordna fram den lista som han nu tittade på. Det hade tagit ett par dagar för dem att få fram den, han hade fått den med posten samma morgon. Hagelin antog att de hade kommit överens om den nya linjen för att göra det möjligt att få företagets försäkringsbolag att täcka förlusten. Han tyckte illa om människor som lurar andra på pengar, fast han tyckte ännu mer illa om fondkommissionärer och andra som enligt honom tjänade pengar på ett tvivelaktigt sätt. Allra mest tyckte han illa om dem som försökte lura eller utnyttja honom. Tyvärr spelade han företaget och dessa människor i händerna med denna utredning, i synnerhet om utredningen gick så bra att han lyckades få tag på pengarna. Han tröstade sig emellertid med att om fondkommissionären blir tvungen att ta så mycket av sina egna medel att den går i konkurs, skulle en massa oskyldiga aktiesparare antagligen bli förlorarna. Fast han tyckte att det var en klen tröst, detta eftersom han inte tyckte särskilt synd om aktieägare som förlorade aktier för flera miljoner. Själv hade han bara aktier för två hundra tusen och det hade tagit honom många år att komma dit.

Den första kontoförande banken på listan var Föreningssparbanken på Fältöversten i Stockholm. Den andra var Handelsbanken i samma hus.

Han tog telefonluren och ringde till Föreningssparbanken och bad dem spärra depåkontot och eventuella bankkonton kopplade till detta.

Banktjänstemannen som svarade krävde emellertid att Christer Hagelin skulle komma dit med ett myndighetsbeslut för att göra honom till lags. Banktjänstemannen på Handelsbanken i samma hus bad honom kontakta kontorets chef, det vill säga bankdirektör Olsson. Bankdirektör Olsson sade likaså att de måste ha ett myndighetsbeslut för att spärra ett konto utan kontoinnehavarens medgivande. Därefter påpekade han att det var ett betalkort utfärdat på det bankkonto som var kopplat till depån.

Då frågade Christer om det var möjligt att få en fullständig förteckning över de betalningar som var gjorda med betalkortet. Direktör Olsson svarade att han inte kunde lämna ut dylik information utom i särskilda fall. Hagelin förklarade vad som hänt, varpå Olsson lovade att han skulle få titta på informationen om han kom dit.

– Egentligen är det mot reglerna, men vi gör gärna ett undantag för polisen, ni har ju hjälpt oss så mycket.

Hagelin tackade för hjälpen och lovade att komma dit så fort han kunde. Innan han åkte ordnade han myndighetsbeslut för samtliga banker på listan och beställde en sökning i belastningsregistret efter denne Kent Brunskog. Uppdraget att besöka övriga banker lämnade han emellertid över till två kollegor tillsammans med en beskrivning av läget.

Det sista han gjorde innan han lämnade sitt kontorsrum var att kasta en blick i spegeln som satt på insidan av dörren till klädskåpet. Han hade en mossgrön kavaj, en något mörkare grön slips och en något ljusare grön skjorta. Han var alltid noga med att vara välklädd och ägnade ganska mycket tid åt att välja kläder som matchade varandra. Det var emellertid inte så svårt i hans fall eftersom de flesta kläder han hade antingen var gröna eller svarta. Han gillade grönt och de flesta kavajerna och skjortorna var gröna. De flesta byxorna var svarta. Det blir enkelt när man tvättar, brukade han säga när någon påpekade hans något enahanda färgval. Han var inte så nöjd med sin figur, den började bli lite rund, i synnerhet runt magen och i ansiktet. För övrigt var han dock ganska nöjd, han hade ganska fin näsa hade någon sagt till honom en gång. Ganska nyligen hade han anlagt mustasch och det kändes bra. Den gjorde att han såg myndigare ut på något sätt. Det är viktigt att se myndig ut när man utredder ekonomiska brott och träffade direktörer och styrelsefolk, ansåg han. Hagelin tog tunnelbanan till Karlaplan och gick in i Handelsbankskontoret på Fältöversten, han gick fram till en kassör och frågade efter direktörn. Kassören frågade om han beställt tid.

– Nej, men vi har kommit överens om att jag skall komma.

– Du får nog vänta ett tag för han har besök av en annan kund.

Hagelin nappade åt sig en Dagens Industri, satte sig i en fåtölj och började läsa börskommentarerna. Efter ett tag kom en ung dam ut genom en dörr bakom kassorna tätt efter henne kom en äldre man som Christer Hagelin antog var direktörn. Han såg hur kassören sa något till den äldre mannen samtidigt som han pekade emot Christer. Den äldre mannen vinkade på Christer och pekade på en gång på höger sida om det skrank bakom vilken kassörerna satt. Christer följde anvisningarna och gick fram till mannen. Denne hälsade honom hjärtligt och tog med honom in på sitt kontor.

På skrivbordet framför honom låg en datautskrift.

– Här är ett utdrag ifrån de konton du ville ha information om. Alla aktier som kom in på vp-kontot är sålda och likviderna gottskrevs det här kontot. Bankdirektör Olsson knackade med fingrarna på datautskriften framför honom och fortsatte: Kontot öppnades i början på mars, så det här är faktiskt alla uttag som är gjorda överhuvudtaget.

Hagelin tittade på listan. Den första informationen var att kontot öppnades torsdagen den 11:e mars 1999. Samtidigt som kontot öppnades gjordes en insättning på tretusen kronor. Den 17:e mars kvitterade kontoinnehavaren ut ett betalkort och mellan den 6:e och den 8:e april gjordes fyra insättningar om totalt sjuhundrafemtio tusen kronor. Därefter hade det bara gjorts uttag ifrån kontot. Det största uttaget var gjort av Scandic Park Hotel AB på Karlavägen i Stockholm, det var gjort den 14:e april. Det uttaget löd på trettiofemtusen trehundrafemtio kronor. Det var dessutom ett stort antal uttag gjorda av klädaffärer och restauranter. Flera stora uttag var gjorda av restaurant Bruna Hästen AB på Karlavägen. Det sista uttaget var gjort på en krog på Söder lördagen den 17: april klockan 22.35.

Hagelin skrev ned Park Hotel och Bruna Hästen på en noteringslapp, därefter lämnade han myndighetsbeslutet om spärrning, tackade för sig och gick igenom köpcentrumet Fältöversten över till Föreningssparbanken. Han bad att få prata med chefen, framförde sitt ärende och lämnade beslutet. Varefter han gick längs Karlavägen till Park Hotel.

Han gick in på hotellet och valde att börja med att pröva dess lunchmatsal. Han konstaterade att maten var utsökt. Därefter gick han till hotellets reception.

– Har ni eller har ni haft någon gäst som heter Kent Brunskog?

Receptionisten, en väldigt elegant kvinna i trettioårsåldern, tittar storögt på honom och sa ganska surt att visst har dom det. Det klär henne inte att se sur ut, tänkte Hagelin. Hon verkar vara en sån där flygvärdinnetyp som alltid ler och är smörigt trevlig.

– Han har faktiskt inte checkat ut ännu, fortsatte hon.

– Bor han här fortfarande? Sa Hagelin förvånad.

– Nej, han bor inte här men han har inte checkat ut ännu, vem är du förresten, är du någon kamrat till honom, han är skyldig oss pengar för flera veckors boende.

Christer Hagelin tog fram sin polislegitimation ur högra innerfickan på kavajen och la fram den på receptionsdisken samtidigt som han sa:

– Mitt namn är Christer Hagelin, jag är ifrån polisen.

– Har herr Brunskog råkat ut för någonting eller är han anhållen?

– Det kan jag inte svara på, men jag skulle vilja veta mer om hans vistelse här. Och även jag skulle vilja få tag i honom.

Kvinnan gick och hämtade receptionschefen. Hon kom ut till receptionen och hälsade på Hagelin. De gick alla tre in i ett utrymme bakom receptionen där de kunde samtala mer ostört utan att förlora uppsikten över kassan, receptionsdisken och de få gäster som då och då passerade.

Den information som Christer fick fram var att Kent Brunskog inte hade syns till efter lördagen den 17:e april. Receptionspersonalen hade utgått ifrån att Kent inte hade syns till därför att han smitit ifrån sin hotellnota. De hade samtliga varit överens om att Kent verkade vara en ganska skum typ. Inte direkt någon av deras vanliga gäster.

Personalen ansåg snarare att han verkade vara en uppklädd alkoholist. De hade misstänkt att han inte skulle klara av sin nota.

– Det är brukligt på svenska hotell, förklarade receptionschefen, att gästerna betalar i efterskott, när de lämnar rummet. I herr Brunskogs fall var vi emellertid lite oroliga för att vi inte skulle få några pengar. Så vi gjorde en avstämning efter att han hade bott här någon vecka. Hans nota var på ungefär trettiofemtusen kronor. Men det var inga problem.

– Vet ni om han träffade någon under sin vistelse här?

– Nej, inte vad jag vet. Vet du? Sa receptionschefen och tittade på kollegan.

De kom fram till att såvitt de visste hade han inte fått något besök, men det kunde han mycket väl ha fått utan att de kom ihåg det, eller utan att någon i receptionen ens skulle ha märkt det.

– Vi kan ta reda på om han har ringt till någon, vill ni det?

Christer Hagelin sa att han vore väldigt tacksam för den informationen.

Receptionschefen gick iväg för att ordna detta, men innan dess sa hon:

– Jag hoppas att ni får tag i honom, han är skyldig oss över femtio tusen kronor.

Christer fick listan på telefonsamtalen och därefter lämnade han hotellet.

Han promenerade vidare på Karlavägen den korta biten till restaurant Bruna Hästen.

Bruna Hästen visade sig vara en ganska exklusiv restaurant. Betydligt exklusivare än dem Christer Hagelin brukade besöka. Han kände sig lite obekvämt när han steg in genom dörren. För att kompensera detta steg han rakt emot hovmästaren som stod vid en pulpet i närheten av dörren. Han tittade honom rakt i ögonen, nästan stirrade på honom och sade att han ville tala med honom i enrum.

– Jag är ledsen, men jag kan inte gå ifrån nu, vi är ju mitt uppe i lunchrusningen. Den här mannen gav uppenbarligen inte mycket för honom. Men det är väl en del av yrkesrollen, tänkte han vidare, att behandla folk efter deras plånbok. Hagelin kände sig något förorättad. Han försökte emellertid att inte visa detta, istället höll han upp fodralet med polislegitimationen och brickan. Han teg, höll upp fodralet och stirrade på hovmästaren. Denne ändrade direkt attityd, blev lite röd i ansiktet och vinkade in en av servitriserna som ersättare. De gick igenom hela restauranten och in genom en svängdörr längst in i lokalen. Bakom dörren fanns köket. De passerar köket och gick in i personalens matrum. Matrummet var helt tomt på människor, vilket naturligtvis var väntat under denna tid på dagen. De satte sig på var sin stol. Hovmästaren verkade vara lite skärrad. ”Undrar vad du är för en filur”, tänkte Christer. Därefter frågade han om han kom ihåg en gäst som heter Kent Brunskog. Hovmästaren såg väldigt lättad ut.

– Nej, inte vad jag kan komma på såhär på rak arm, hurså?

– Här är det jag som ställer frågor, sa Hagelin, lite väl bryskt kanske. Han kände att han ville jävlas lite. Dessvärre kom han inte på någon ytterligare fråga, så han valde att lämna restauranten.

Han gick till Odengatan och tog 4:ans buss till sitt kontor i polishuset på Kungsholmen. På skrivbordet fann han dels datalistor från Nordbanken, SE-banken och Östgöta Enskilda bank samt en tjock datautskrift rörande Kent Brunskog. Hagelin ögnade igenom datalistorna och kunde konstatera att det tillsammans hade funnits över tjugo miljoner kronor på kontona inklusive dem han själv kontrollerat på förmidagen. De tre kontoutdragen framför honom visade att dessa konton tömdes totalt veckan efter att aktierna överförts till motsvarande depåkonto, emedan det fortfarande fanns pengar på de två konton han själv kontrollerat. Konton på Föreningsparbanken innehöll över två miljoner kronor, emedan det i Handelsbanken innehöll fyrahundrasjuttiofem tusen kronor den dag som var, alltså måndagen den tredje maj. Den sista noteringen i datautskriften om Brunskog var ifrån lördagen den 17: april klockan 23.30. Där stod det sammanfattningsvis att Brunskog blivit häktad misstänkt för bilstöld, olovlig körning, framförande av motorfordon i alkoholpåverkat tillstånd samt vållande till annans död. Det stod vidare att Brunskog blev anhållen i Salem och förd till häktet på Hall. Hagelin ringde till Hall. Han blev kopplad till chefen för häktet. Denne hänvisade honom till kriminalkommissarie Ingvar Bergström på Södertäljepolisens. Häkteschefen bistod honom också med Bergströms direktnummer. Ingvar Bergström svarade och förklarade vad som har hänt med Brunskog varpå Hagelin drog det han visste. De kom överens om att träffas och tog fram sina almanackor. Till stor förvåning och trots polisens stora arbetsbelastning lyckas de boka ett möte redan nästkommande dag. De ansåg att det bästa vore att Hagelin kom till Södertälje, eftersom de flesta inblandade kom ifrån Södertäljedistriktet. Telefonsamtalet avslutades med att Bergström lovade att faxa en bild på Brunskog.

Hagelin la på luren och begrundade det han just fått reda på. Antingen utförde Kent Brunskog hela stölden själv, eller då så hade han medbrottslingar. Det senare föreföll troligast, resonerade Hagelin. ”Det förefaller”, tänkte han, ”som om Brunskog var en målvakt som blir övermodig och stjälar en bil av gammal vana. Så åker han dit och råkar ta en överdos av narkotika.”

Av det han hörde från chefen i Södertälje hade de inte så mycket som kunde leda honom till dessa medbrottslingar. Därefter övergick han till den lista med telefonsamtal som han fått av receptionschefen på Park Hotel. Han konstaterade raskt att Brunskog hade ringt väldigt lite under de veckor han hade bott på hotellet. Det var totalt 28 samtal. Arton av dessa samtal gick till fasta abonnemang och resterande tio samtal gick till mobiltelefonabonnemang. Det enda numret han kände igen var till Taxi Stockholm. Han tog telefonluren och ringde till nummerupplysningen. Han räknade upp telefonnumren ett efter ett och bad om namnen på abonnenterna. Två av abonnemangen innehades av andra personer som hette Brunskog i efternamn, tio av dem innehades av restauranger. Vidare innehades två abonnemang av resebyråer. De resterande tre abonnemangen innehades av abonnenter med hemligt telefonnummer. Christer Hagelin valde att vänta med att gräva i vilka namn som stod bakom dessa. Mobiltelefonnumren gick samtliga till abonnenter med Comvik kontantkort. Telefonisten hänvisade honom till Comvik för vidare efterforskningar. Två av de tre mobiltelefonnumren hade Kent ringt flera gånger och en av dem hade han bara ringt en gång. Det mobiltelefonnumret var väldigt likt ett av de andra två numren, så Hagelin antog att Brunskog ringt fel. Han fortsatte sina efterforskningar med att ringa det telefonnummer som han fått till Comvik. Han framförde sitt ärende och den person som svarade bad honom vänta ett ögonblick. Han väntade ett antal ögonblick, blev mer och mer otålig, för att slutligen höra personen på Comvik meddela att han inte kan hjälpa honom.

– Dessa abonnemang är ju som du vet opersonliga, men ibland väljer folk att registrera sig i alla fall.

– Kan ni få fram information om vart de har ringt?

– Ja det går, men det tar lite tid, dom har mycket att göra på den avdelningen. Du kan få ett namn av mig om du vill.

Hagelin fick ett namn och ett telefonnummer, sen var han tvungen att rusa till ett möte.

Mötet

Kriminalinspektör Nyman startade sent denna händelserika måndag. Han kom till stationen strax före klockan två på eftermiddagen och började med att sätta sig vid sitt skrivbord och ta fram termoserna med kaffe ur portföljen. Han hällde upp kaffe i locket på termoserna, och betraktade den låda med saker som stod på hans skrivbord. Lådan innehöll en plånbok, en nyckelknippa, ett trasigt armbandsur, en kam, samt en totalt demolerad mobiltelefon. På lådans utsida var ett arkivkort fasttejpade, på det stod det att sakerna tillhörde Fredrik Lindberg. Detta var emellertid överflödigt information för Nyman. Han förstod redan från början att detta var de saker som man funnit i fickorna hos den man som de i fredags hade hittat död vid foten av berget.

Han tog upp mobiltelefonen och pillade försiktigt ut telefonabonnemangskortet. Därefter tog han upp sin mobiltelefon och tog ut det kort som satt i den. Han satte in det andra kortet och slog på telefonen. Efter ett par sekunder meddelade telefonen att den sökte nät och något senare meddelade den att han är välkommen till Comvik, varefter det stod Comvik, mottagningskvalité samt tid. Han bläddrade fram telefonnumret till kundtjänsten på Comvik varefter han ringde dit. Nyman förklarade för den som svarade att han var ifrån polisen och att höll på att utreda en händelse. För att kunna fortsätta utredningen behövde han veta vilket nummer han ringde ifrån samt vilka som ringt till detta nummer i fredags kväll. Personen på Comvik svarade på den första frågan och gav honom ett namn på en någon som skulle kunna hjälpa honom med den andra. Nyman tackade och bad om dennes telefonnummer. Personen föreslog att han skulle kunna koppla honom, men Nyman avböjde:

– Jag vill inte ringa mer en nödvändigt med detta abonnemangskort, det är ju inte mitt.

Nyman tog sin vanliga telefon och ringde det föreslagna numret. Det visade sig att den person som han blivit hänvisad till inte alls var rätt man för Nymans fråga. Han blev återigen hänvisad till en annan person och efter att ha blivit kopplad runt på Comvik en stund kom han rätt. När Nyman förklarar sitt ärende sa personen som svarade:

– Va lustigt det ringde en polis för en stund sedan och frågade vem som hade det numret som du frågar om. Jag har lappen här framför mig.

– Jasså, vad frågade den polisen då?

– Han undrade vem som hade abonnemanget, nu kanske du kan tala om det för mig så kan jag berätta det för honom.

– Jag tror att jag gärna skulle vilja prata med den polisen, han kanske har någon information som är intressant för mig. Kan du berätta vad polismannen hette?

Nyman fick Hagelins namn därefter bad han att få en lista på vilka samtal som ringts från och till Fredrik Lindbergs mobiltelefon under fredagen.

Efter att han lagt på luren tog han direkt upp den igen och slog numret till Christer Hagelin. Denne svarade att han satt i möte, var det något viktigt? Nyman presenterade sig och sitt ärende. Hagelin insåg att det var viktigt, lämnade mötet och berättade om aktiestölderna och om bankkontona.

– Jag tror att det handlar om någon sorts liga eller en grupp av aktörer. Tror du att den där Lindberg skulle kunna vara inblandad.

– Ja det är möjligt. Lindberg var en arbetslös hacker, sa hans mor. Stölderna var väl gjorda på elektronisk väg? Det här verkar ju vara en större grej än vad jag trodde. Först trodde jag att det var ett vanligt självmord, men det här kanske är mord. Någon slags gangsteruppökelse.

– Ja absolut. Det verkar ju rimligt om han var en hacker, att han var inblandad. Denne Brunskog var nog gängets målvakt, sa Hagelin. Det finns antagligen någon ledare som sitter på det mesta av pengarna.

– Hur ska vi hitta honom?

– Den här Brunskog spenderade ganska stora summor pengar på en fin restaurant på Östermalm, det är möjligt att hela ligan samlades där för att fira kuppen. Har du något foto på Lindberg.

– Visst, dom är ju ganska äckliga, men ändå.

– Jag har ett foto på Brunskog, det är inte så vackert det heller. Ska vi åka till restauranten och höra personalen?

De kom överens om att ses utanför om en timme.

– Hur känner vi igen varandra? Sa Christer Hagelin.

– Jag ser ut som en snut, sa Nyman och skrattade.

Entrédörren till restauranten var låst och Nyman bultade på den med ett par kraftiga slag. Hovmästaren öppnade.

– Vi har stängt. Men sen såg han Hagelin: Är det du igen, kom in.

Inne i lokalen var man i full gång med att förbereda kvällen.

– Vi skulle vilja ha ett samtal med dig och de andra i serveringspersonalen, sa Nyman.

Hovmästaren ropade på de andra och de satte sig kring ett stort bord.

– Vill ni ha något att dricka? Kaffe kanske? Sa hovmästaren. Servitrisen gick iväg och hämtade en hög med koppar och en kanna kaffe.

Hagelin tog till orda:

– Vi håller på att utreda en stöld, det är en stor stöld. Dessutom kanske det handlar om ett eller ett par mord. Det hördes förvånade läten från dem som satt runt bordet och en förväntansfull stämning lägrade sig.

– Vi vet att minst en person som är väsentlig i denna utredning har spenderat stora summor pengar här vid ett par tillfällen i april. Vi har en bild på den personen. Det vi vill veta är om ni minns honom. Vi vill också veta om det var några andra personer med honom samt om någon minns något av vad de pratade om. Vi vill gärna ha signalement också, om det går. Hagelin plockar fram ett foto på Brunskog och lägger det upp och ned på bordet.

– Ni måste vara beredda på att det är ett ganska obehagligt foto.

Servitrisen, servitörerna och hovmästaren nickade allvarligt.

Därefter vände han på bilden varpå en av servitörerna sa:

– Fy fan vad otäckt han är ju död. Men jag känner igen honom.

Servitrisen samt hovmästaren instämde.

– Han gav jätte mycket dricks, sa den servitör som först hade känt igen honom.

– Fast han blev himla full, sa servitrisen.

– Han var väldigt sluskig, sa hovmästaren. Jag hade nog slängt ut honom om de inte hade spenderat så mycket pengar.

– Dom, de var flera personer alltså, sa Hagelin.

– Ja jag har för mig att dom var tre eller fyra, sa servitören.

– Dom var tre personer varje gång dom var här, sa hovmästaren.

– Kommer ni ihåg hur de andra två såg ut? Frågar Nyman.

Serveringspersonalen tittar på varandra.

– Den ene av dem var ganska ung och lite finmig sådär, sa servitrisen.

Nyman tog fram fotot på Lindberg och la det upp och ned på bordet.

– Va beredda på att den här bilden är ännu otrevligare än den förra.

Hela serveringspersonalen höll med honom efter att han vänt på fotot. Men de var också överens om att personen på fotot var den något yngre finnige personen i sällskapet.

– Den tredje personen då? Säger Hagelin.

– Var han inte lite äldre, sa servitören och tittade på de andra.

– Jo, jag har för mig att han var mycket snyggare klädd. Jag tror att han alltid hade fina kostymer, typ Armani, sa servitrisen.

– Han var helt klart ledaren för gänget, han snackade en massa om aktier, fortsatte servitören.

Hovmästaren sa sig inte minnas någonting om hans utseende. Ingen av dem kunde heller beskriva det utöver att han var stiligt klädd och såg normal ut.

Hagelin och Nyman lämnade restaurangen. De resonerade en stund och kom fram till att Nyman borde följa med till Södertälje nästkommande dag. De beslöt vidare att åka dit tillsammans i Nymans bil, så stämde de möte och skiljdes åt.

Christer Hagelin kände att han gjort sitt för denna dag och satte stegen emot Östra Station för att ta tåget hem till Täby. Han var ovanligt nöjd med dagen. Det är få dagar som han lyckats komma så mycket framåt i en utredning av ett ekonomiskt brott. Dessa utredningar brukade som regel ta väldigt lång tid utan att de i slutändan leder till någonting utöver att typer som Kent Brunskog åkte på skiten. Målvakter hade han inte mycket till övers för, men det var en annan sak med denne Fredrik Lindberg. Det kändes som om det bara var en datorintresserad ung man som råkat i dåligt sällskap och som fått sota för detta. Antingen blev han så knäckt att han tog livet av sig eller så blev han mördad. ”Tragiskt vilket som,” tänkte han.

Christer Hagelin satt på Roslagsbanan och funderade på ifall han skulle chatta lite på nätet när han kom hem. När han var i full färd med att tänka på detta kommer han på att han borde gå in på fondkommissionärens hemsida och titta om det fanns bilder på personalen. Det vore inte helt orimligt att den välklädde mannen är anställd där och att han är spindeln i detta nät. När han kor hem gick han direkt till frysen utan att ta av sig ytterkläderna. Han tog fram en pizza, la den på en tallrik och stoppade in den i mikrovågsugnen. Därefter hängde han av sig ytterkläderna, tog fram en burk Coca-Cola ur kylskåpet, hämtade kniv och gaffel ur besticklådan och datorn från skrivbordet.

Samtidigt som han åt prövade han några olika möjliga varianter på Secura fondkommission innan han hittade rätt.

Han klickade på iconen märkt personal, och sedan klickade han upp en medarbetare i taget och skrev ut en bild på var och en som verkade vara rimlig.

Slutligen stoppade han ner alla utskriften i sin portfölj och gick ner till bilen.

På restaurangen var det nu fullt av människor och serveringspersonalen sprang fram och tillbaka mellan borden, baren och köket.

Han ställde sig och väntade vid hovmästarens pulpet. Han såg att hovmästaren just hjälpte ett äldre par att sätta sig till rätta vid ett bord. Efter någon minut har den gamla damen i sällskapet satt sig och hovmästaren tittar mot pulpeten. Han skiner upp när han ser Hagelin och han kommer raskt fram till honom.

– Hej, är det du igen, vill du äta här?

– Hej, gärna någon annan gång, men vill jag besvara om hjälp med en sak. Skulle jag kunna få några minuter med dig och dina kollegor. Jag har fått fram bilder, på någon av bilderna kan den tredje mannen finnas.

– Vi hjälper gärna till, om vi kan bidra till att sätta dit en mördare. Men jag tror att det är svårt att få ihop alla på en gång. Kan du inte ta en i taget.

Sålunda gick Hagelin och hovmästaren in i personalrummet och tittade på bilderna.

– Jag är ledsen men jag känner inte igen någon av dem, tror jag. Men de andra hade ju mer kontakt med dem så de minns nog bättre.

Så var också fallet, både servitrisen och en av servitörerna pekade ut en och samma person och de var bägge säkra på sin sak.

– Hagelin tackade för hjälpen och gick därifrån. På vägen ut frågade hovmästaren om han inte ville ha en öl. Christer avböjde och skyllde på att han körde.

– Erbjudandet står kvar!

Ungefär fem timmar innan detta hände satt Sten Svensson och Anders Jonsson i förhörssrum två tillsammans med Eva Dahlström. De satt vid långsidorna av ett bord som såg ut som vilket bord som helst. De båda polismännen satt bredvid varandra vid den ena långsidan. På den andra sidan ungefär mitt emellan Sten och Anders satt Eva Dahlström. Polismännen

började med tystnad under en lång stund. Det var den äldre och mer erfarne av de båda poliserna som var utsedd att leda förhöret.

– Vad heter du, vad är ditt fullständiga namn. Jonsson började alltid med enkla frågor för att få folk talföra. Hon svarade kort och rakt på denna fråga liksom på andra frågor av liknande karaktär. Anders fortsatte att ställa en rad frågor i högt tempo. De flesta frågorna var enkla och svaren var på intet sätt komprometterade för den förhörde. Ibland dessa enkla och o-komprometterande frågor smög han emellertid in frågor som: ”Vad använde din bror för typ av narkotika? Hur fick han tag i narkotikan? Hur brukade den vara förpackad?”

Hon svarade att han bara använde heroin, hon visste inte hur han fick tag i det, men hon hade sett att den brukade ligga i medicinkapslar.

– Har han någon gång lämnat kapslar hos dig?

Hon svarade nekande, men båda polismännen märkte att hon ändrade tonläget en liten aning dessutom blev hon lite röd i ansiktet. Som de vana förhørsledare de var förstod de att hon ljög.

– Är du säker på det?

– Nej kanske någon gång då.

– Hur många gånger då?

– Tre, fyra kanske.

– Hur har det gått till?

– Han har tvingat sig till att få ha kapslarna hos mig, han var så elak, han sa att han skulle slå mig om jag inte tog hand om dem. En gång så gjorde han det.

– Slog han dig?

– Ja. Hon gömde huvudet i händerna och började hulka.

– Var lade du kapslarna?

– Jag gömde dem i köket, under plastpåsarna under diskbänken.

De båda polismännen satt stilla och tittade på henne när hon grät.

Efter en stund frågade Jonsson:

– Hatade du din bror?

– Nej, jag älskade honom, han var ju min bror, det var inte hans fel. Det var hans hora som fick honom att knarka.

Anders kände att tiden kanske var mogen att sätta in en stöt. Han tog sats, gick runt bordet och satte sig på det, väldigt nära kvinnan, och frågade:

– Kom hans tjej och hämtade kapslar när Peter satt i häktet?

– Ja.

– Visste du att hon skulle komma?

– Ja.

– Blandade du i arsenik i kapslarna?

Hon tvekade en lång stund, sedan svarade hon:

– Ja, hur visste ni det?

– Vi vet sånt, sa Jonsson, därefter vände han sig om mot Sten och log triumferande.

De fortsatte förhöret och de tog alla detaljer, Sten skrev och Anders frågade. Den framkom att Eva Dahlström hittat arseniken i sin före detta mans sommarstuga. Den hade stått på en hylla i källaren. Hon hade tagit den och haft den hemma, gömd i en låda på vinden. De båda polismännen förstod att hon egentligen hade tagit den för att använda på sig själv, men hon hade inte kunnat för barnens skull. De fick också reda på en massa saker om hennes och Peters barndom. Sten skrev allt vad han kunde och när de var klara godkände hon alltsammans utan kommentarer. Det kändes som om hon var lättad. Som en stor tung sten hade lossnat från hennes hjärta. Nu var hon emellertid nästan i ett chocktillstånd, så när de var klara gick Sten ut och ringde efter den psykiatriker som var kopplad till distriktet. Denne lovade att komma så fort han kunde. Sten satt kvar hos kvinnan tills psykiatrikern anlände och Anders ordnade de formaliteter som är nödvändiga vid en häktning. Därefter gick de ut

och tog en öl. De stod ett tag och tittade på ölen. Tog några klunkar och grunnade på vad som hänt. Det var ingen vanlig företeelse att de gick ut och tog en öl.

Det här var såvitt Sten kunde påminna sig första gången. Han hade egentligen inte tyckt så värst mycket om Anders förut. Men han hade ändrat sig på sista tiden. Han var ju egentligen rätt kul. Förut hade han aldrig trott att han skulle kunna tänka sig att ta en öl efter jobbet, men han var ju inte alls svårövertalad. Trots att han hade en familj som väntade hemma.

Detta var i alla fall vad Sten trodde. Fast under tiden som han drack ölen så kom han till visshet om att han egentligen inte visste hur det förhöll sig på den punkten. Så han frågade:

– Hur är det med dig är du gift?

– Japp, gift och två barn.

De fortsatte sedan att ta reda på lite mer om varandra tills Anders kom in på det som hänt.

– Har du hört hur det gick på husundersökningen hos henne?

– Nej, har du?

– Ja, dom hittade ingenting. Hennes barn var hemma och dom blev skitskraja.

– Fan också, barnen, vad gör vi med dom?

– Dom ringde till socialjouren i Botkyrka, dom skulle fixa det sa dom. Det var en jävla tur att hon erkände, annars hade vi inte haft någonting på henne, förutom vittnesmålet från den där horan. Det förhöret var ju dessutom lite tvivelaktigt genomfört.

Sten tömde sin öl och vinkade till bartendern om att få en till då han kom på att han skulle träffa Elin om sådär en tio minuter. Bartendern hann emellertid hälla upp en öl åt honom så han svepte den och gick därifrån. Sten tvekade lite om han skulle säga varför han var tvungen att gå, men han gjorde det. ”Det är väl lika bra och bjuda lite mer på sig själv,” tänkte han.

– Lycka till! Sa Anders och sen skiljdes de.

Han lyckas komma till mötesplatsen någon minut innan de skulle träffas, men hon syns inte till. Efter några minuter ser han henne komma springande. De bestämmer sig för att göra på samma sätt som förra gången de träffades. De går runt en stund i staden varefter de går in på en restaurang. Det blev en engelsk pub.

– I England har jag ju i alla fall varit, sa Sten.

Samtalet flöt och de blev lite berusade, både hon och han. Sten berättar om allt som hänt. I lägen som detta kände han sig ganska nöjd med att vara polis. ”Då har man i varje fall något att berätta om,” tänkte han. ”Tänk om man hade blivit ekonom eller ingenjör, vad hade man snackat om då?”

När de hade ätit klart föreslog Sten att de skulle ta ett glas vin hemma hos honom.

– Nej tack, men vi kan gärna ta en whisky hemma hos mig om vill?

Sålunda gick de hem till Elin, drack whisky och hade sex.

– Jag har aldrig legat med en doktor förut.

– Läkare, det heter läkare. Förresten har inte jag legat med någon polis heller.

Sten sov kvar där och de åt frukost tillsammans på morgonen. Sten kom till jobbet en kvart innan mötet skulle börja, men han hade i alla fall tid att gå in till Fredrik och berätta vad som hänt.

De samlades i stora konferensrummet. De var ganska mycket folk, samtliga kriminalinspektörer på distriktet som hade någon koppling till fallet, två poliser från Stockholm, Ingvar Bergström samt polismästaren. Dessutom var där chefen för häktet. Ingvar Bergström hade beställt kaffe och wienerbröd. Det var han som började med att presentera dem som satt runt bordet. Därefter sammanfattade han vad som hänt.

– Det är flera tidningar som ringt och undrat om vad som är på gång, så jag kommer att hålla en presskonferens efter detta möte.

Sen ber han Sten att berätta om hur det såg ut inne i Kent Brunskogs cell när denne hittades. Sten berättar om sina iakttagelser och nämner även de mystiska omständigheterna att Kent satte sprutan i vänsterarmen fast han var vänsterhänt, samt det faktum att han trots en lång brottslig karriär med ett antal domar aldrig hade blivit dömd för något som var narkotikarelaterat. Anders fortsätter med att berätta om förhöret med Tomas Jansson. Därefter tar Christer Hagelin till orda.

Det han berättar kom nästan som en chock för Sten. Han gapade och stirrade på Hagelin. Han blev så förvånad att han inte ens kom på något att fråga om. Förvåningen blev inte mindre av att Nymans antydningar om att det kanske var ett mord begånget på söder. Hagelin och Nyman avslutar med att skicka runt bilder på den person som eventuellt var spindeln i nätet i den ekonomiska härva som de just fått beskriven och den som eventuellt blivit mördad.

När bilden på mannen som eventuellt är spindeln i nätet kommer till Anette Karlberg, som följde efter kriminalvårdaren Tomas Jansson, skriker hon till:

– Jag har sett den mannen, han satt bredvid Tomas Jansson på restaurangen. Han gav honom något.

– Va, varför har du inte sagt något om det förut? Sa chefen argt.

– Jag tänkte inte på det, det hände så mycket annat sedan.

– Vad var det som han gav honom? Frågar Anders.

– Jag vet inte, men det såg ut som ett kuvert.

Chefen tittar på Anders Jonsson och frågar:

– var är Jansson nu? Han sitter väl inte på Hall i alla fall?

– Han sitter i Norrköping.

– Hittade man inget kuvert när man gick igenom hans väska? Vem gick igenom den? Frågar Sten rakt ut i luften.

Alla tittar på Anders Jonsson.

– Jag vet inte vem som gick igenom hans väska, eller om det överhuvudtaget gjordes. Men väskan är väl i Norrköping den med antar jag.

– Ring omedelbart till Norrköping och be dem gå igenom väskan, sa chefen och tittade på Jonsson. Därefter kom de överens om att de skulle förhöra mannen på fondkommissionärsföretaget. Det blev därefter en ganska lång diskussion om huruvida det man hade skulle räcka för att häkta mannen för något. Mötet enades om att de borde ha något mer.

– Vi kanske kan få ut något av att förhöra Tomas Jansson igen, sa Sten.

De kom överens om att avvakta vad detta förhör skulle ge innan de gick på mannen på fondkommissionärsföretaget. Vad som däremot skulle kontrolleras var vilket mobiltelefonnummer mannen hade.

Christer Hagelin skulle fortsätta jaga pengarna, Nyman skulle leta efter pengar i Fredrik Lindbergs lägenhet och höra hans bekantskapskrets om huruvida han pratat med någon om något han var inblandad i. Christer skulle kolla den ekonomiska ställningen för mannen på fondkommissionärsföretaget och hjälpa Nyman kolla Fredrik Lindbergs bankkonton samt Tomas Janssons dito. Sten samt Anders fick i uppdrag att åka till Norrköping.

Mördare

Sten och Anders åkte mot Norrköping i Anders bil. Anders ringde från sin mobiltelefon till häktet. Han talade om att de var på väg dit, men han sa ingenting om att de skulle gå igenom Janssons väska. När Sten frågade varför svarade han:

– Dom där plitarna kan man nog inte lita på, tänk om det är pengar i kuvertet.

De stannade och åt lunch på en pizzeria.

– Hur gick det med din träff?

– Fint, jag tror jag är kär.

– Grattis, vad avundsjuk jag blir.

Sen pratade de inte mer om det. De parkerade vid huvudingången till anstalten och de blev eskorterade genom kulvertarna fram till häktet. Direkt efter dörren stod häkteschefen och väntade på dem.

– Ni skulle förhöra en av våra kollegor från Hall, sa han allvarligt. Otrevlig sak det där, inte alls bra för fångvårdens rykte.

– Vi skulle först och främst vilja se hans väska, sa Anders.

– Jasså, okej då.

Han gick med dem till förrådet och låste upp dörren. Förrådet var ett ganska litet rum fyllt av lagerhyllor av trä. Häkteschefen tittade upp på det översta planet hyllor. Där stod en ensam sportväska. Han läste på den lapp som är fasttejpad runt ena handtaget. Därefter tog han ned den och gav den till de båda polismännen.

– Här är den, ni kan gå igenom den inne på mitt kontor om ni vill.

Han bar den genom en lång korridor och upp för en trappa, igenom ännu en korridor. Till slut kom han fram till en dörr. Han öppnade den, klev in och ställde väskan på ett runt bord.

– Var så goda! Vill ni ha kaffe?

De båda polismännen tackade ja till hans erbjudande och han lämnade rummet. Jonsson tog upp ett par gummihandskar ur fickan. Han tog dem på sig varefter han öppnade väskan och rummet fylldes av svett och mögel. Han plockade försiktigt ut innehållet på bordet. Efter någon minut var väskan tömd. Bland alla träningskläderna låg ett brunt kuvert. Det såg välfyllt ut. Sten hämtade en brevkniv från skrivbordet och Jonsson sprättade upp det. Det var fyllt av tusenlappar. De båda polismännen satte sig ned på var sin stol och tittade på pengarna. Häkteschefen kom in och tittade förvånad på dem.

– Har ni hittat något?

– De kan man ju säga, killen hade ett par hundra tusen i sin sportbag, sa Anders lite triumferande.

– Och det hade vi missat, vilken osis, sa häkteschefen och skrattade. De båda polismännen skrattade också.

– Ska ni höra honom nu?

– Ja, men vi vill ha fingeravtrycken på det här kuvertet också. Det passar ju bra att vi är i Norrköping, sa Anders.

– Jag kan fixa det, sa Sten, jag skulle vilja träffa en kille som jag haft lite kontakt med på SKL.

De bestämde att Anders skulle förhöra Tomas Jansson och under tiden skulle Sten åka till laboratoriet.

Sten tog Anders bil och åkte dit. Han fick tag i Anders Berggrund. Denne blev ytterst förvånad, men han tog sig tid för en fika med Sten. Dessutom visade han honom runt i lokalerna.

– Det här tycker jag är den roligaste avdelningen, sa Berggrund när han öppnade dörren till skjutvapenavdelningen. Det kunde Sten verkligen förstå, ty där fanns en stor samling av handeldvapen av alla sorter. Det fanns även en stor mängd hemmagjorda pistoler och gevär. Anders Berggrund öppnade ett stort plåtskåp som var fullt av Smith & Wesson magnumrevolverar.

- Det här är några av de revolverar som vi provsköt i samband med palmeutredningen.
- Maffiga pickor!
- Vill du prova någon av dem?
- Är det tillåtet?
- Javisst, ta med dig en så går vi till skjutbanan.
- Men måste man inte rengöra dem och fixa sen?
- Äh, vi behöver ju inte skjuta så många skott.

De gick i väg till en stor inomhusskjutbana och sköt varsin serie på en pappfigur som föreställde en framrusande militär.

Därefter tog Anders Berggrund med Sten till hans kontor och gav honom sin rapport samt de saker som Sten hade skickat honom. Sedan överlämnade Sten kuvertet med pengarna.

– Det är väldigt mycket pengar så jag måste nog ha ett kvitto. Inte för att jag misstror dig, men ändå.

– Inga problem.

Sten fick ett kvitto, tackade för sig och åkte tillbaka till anstalten. Han blev visad till ett förhörssrum där Tomas Jansson och Anders satt och pratade.

– Så kan du förklara för mig varför du fick en massa pengar av mannen? Frågade Anders precis när Sten klev innanför dörren.

– Jag, bara fick kuvertet har jag ju sagt. Jag visste inte att det var pengar i det.

– Skitsnack, självklart visste du det.

Sten satte sig ner och lyssnade. Han förstod att det här kunde ta tid. Det gjorde det också. Men två och en halv timme senare kroknade Tomas Jansson. Han skakade och tårvätskan hade ökat markant.

– Erkänn att du satte sprutan i Kent Brunskog arm, skrek Anders. Det var bara det att Brunskog inte var narkoman, dessutom var han vänsterhänt. Det spelar egentligen ingen roll om du erkänner eller inte, du kommer att åka in på det i alla fall.

Då erkände Jansson. Inte att han dödat Kent utan att han blivit ombedd att ta in heroin till honom och hjälpa till med injicerandet. Allt för att Kent behövde något för att må bättre. När de nått så långt reste sig Sten.

– Jag går och ringer till Stockholm.

– Okej vi avslutar det här och jag skriver ut det.

Sten ställde sig utanför dörren till förhörssrummet, tog fram sin mobiltelefon och slog numret till polishuset på Kungsholmen.

Växeltelefonisten kopplade honom till Hagelin. Denne svarade och Sten redogjorde för vad som hänt. Han berättade om hur Tomas Jansson blivit uppringd av en man som påstod att han var kamrat till den nyligen intagne Kent Brunskog. Han undrade hur det var med honom. Jansson hade inte funnit något märkligt i detta, så han hade berättat för honom att Kent var i uselt mentalt skick.

Kent var väldigt nervös och hade svårt för att vara ensam. Han hade flera gånger bett Jansson komma in och prata med honom. Under samtalen hade han berättat för Jansson om några aktieaffärer som han var inblandad i. Detta råkade han nämna för mannen. Denne hade då börjat prata pengar med Jansson. Mannen hade frågat om Jansson behövde pengar, han sade att han kände till att han åkt fast för försäljning av anabola steroider. Han ville att de skulle träffas. De hade träffats på en pub inne i Södertälje. Då hade mannen frågat om han ville tjäna tvåhundra femtio tusen kronor. Visst ville han det. Mannen hade sagt ”om du berättar något för någon annan då är du dödens, förstår du?” Han hade gett Tomas en sprutan ett par red line påsar med heroin samt femtiotusen kronor och instruktioner om att hjälpa Kent injicera, allt för att han skulle må bättre.

– Hur fan kunde han göra det? Sa Hagelin när han lyssnat till redogörelsen.

– Ja det förstår inte jag heller och att den där mannen överhuvudtaget vågade föreslå en sådan grej.

– Han kanske hade någon slags hållhake på honom, en hållhake som han inte vill avslöja för polisen, föreslog Hagelin.

– Ja fan, så kan det ju vara. Men det kan ju kvitta, det är i så fall inte vår grej. Han har erkänt och vi har teknisk bevisning mot honom.

– Just det, du har han identifierat mannen?

– Ja, vi visade honom din bunt med foton från fondkommissionärsföretaget och han pekade ut Mannersten.

– Bra, då åker jag och plockar in honom nu på en gång.

– Glöm inte att ta fingeravtryck på honom.

Hagelin lade på luren för att sedan genast ta upp den ingen. Han ringde till ett direktnummer på södermalms polisstation. Det var Nyman som svarade.

– Hej det är Christer Hagelin, du nu har vi karln.

Hagelin drog den historia som han just fått höra av Sten Svensson och Nyman skrockade belåtet.

– Ja jävlar nu har vi honom.

De bestämde att de skulle mötas om en halv timme utanför Secura Fondkommissions kontor på Stureplan.

Tjugofem minuter senare stod de båda polismännen utanför entrén till firman. De ringde på porttelefonen och väntade. En kvinna svarade:

– Välkommen till Secura Fondkommission, vem söks?

– Det här är polisen, vi vill inte ta det så här över porttelefonen men vi vill komma in, sa Nyman.

De tog hissen upp till fjärde våningen och de öppnade den glasdörr på vilken en stor kopparskylt förkunnade att där bakom fanns Secura Fondkommission. Innanför dörren fanns en ytterst elegant reception. Bakom receptionsdisken mötte de en likaså elegant och samtidigt vacker ung dam. De båda polismännen gick fram till henne och sa att de ville träffa Claes Mannberg.

– Jag skall se om han sitter på sitt rum, var det ni som var ifrån polisen.

– Just det.

Hon tog en telefonlur och slog ett nummer på telefonens knappsats.

– Hej det är Irene i receptionen, du har besök. Kommer du hit och tar emot. Dom är ifrån polisen.

Någon minut senare kom mannen på fotot gående i en korridor. Han hade en grå sidenkostym och en röd slips som nästan gnistrade. Mannen gick fram till poliserna och hälsade på dem. De presenterade sig och sade att det var några saker de skulle vilja fråga om.

Han frågade inte vad saken gällde, han såg inte heller särskilt rädd ut. Han sa bara:

– Jaha kan vi ta det inne på något konferensrum här?

– Visst, sa Hagelin.

Claes Mannersten vände sig till damen i receptionen:

– Har vi något konferensrum ledigt?

– Fyran är ledig, sade hon direkt, utan att kolla i något papper eller på något annat.

Mannen tog täten mot konferensrum fyra. De satte sig.

– Nå vad vill ni? Jag hoppas att det här kan gå fort.

– Det gör vi också, sa Hagelin.

– Vad har du för mobiltelefonnummer?

– Hurså?

– Inga kommentarer, sa Nyman.

Mannen tog fram sin plånbok, tog ut ett visitkort och räckte det till Hagelin. Hagelin tittade på kortet och på det mobiltelefonnummer som stod skrivet på det.

De var inte något av de nummer som Brunskog eller Lindberg ringt. Det var inte något Comviknummer konstaterade han.

– Har du ingen privat mobiltelefon?

– Nej varför skulle jag ha det?

Hagelin släppte ämnet och frågade istället:

– Kände du en person som hette Kent Brunskog?

Claes Mannersten visade ingen reaktion. Han rörde inte en min.

– Nej, jag vet inte vem det är.

Hagelin fortsatte:

– Är du säker på det? Vi har nämligen vittnen som sett er tillsammans.

Sedan frågade Nyman om han kände någon som hette Fredrik Lindberg. Mannen påstod att han inte kände honom heller.

Poliserna tittade på varandra och nickade i samförstånd.

– Jag är ledsen, sa Nyman. Men vi måste ta in dig på förhör på polisstationen.

Man kunde ana en liten reaktion i mannens ansikte, men det var inte mycket.

– Varför då? Frågade han.

– Det vet du, sa Nyman med en brutal stämma.

Därefter reste sig polismännen upp och Nyman sa:

– Kom nu.

– Om jag vägrar då?

Nyman gick emot mannen och ställde sig tätt intill honom.

– Det gör du inte.

Hela hans person var som ett argument för att följa med. Nyman var en stor man, även för att vara polis. Han var minst 190 cm lång i strumplästen och han var kraftigt bygd.

Dessutom hade han även i vanliga fall en myndig röst och en sådan självsäkerhet att de flesta tog för gott att göra som han sade. Nu tog han dessutom i lite extra, så mannen sade inget mer utan följde med.

När de tre männen passerade receptionisten vände sig Claes Mannersten till henne och sa:

– Du jag blir borta ett tag, dom har lite saker som dom vill att jag ska titta på.

De gick in i hissen och stod alldeles tysta. När de kom ut på gatan vände sig Nyman till Hagelin:

– Har du bilen här?

– Nej, jag tog taxi.

Således åker de alla tre i Nymans bil till polishuset på Kungsholmen.

De går in i ett förhörssrum. Hagelin går iväg och hämtar kaffe samt stämpeldyna och en fingeravtrycksblankett, samtidigt börjar Nyman att förhöra mannen.

– Vi vet att du kände Kent Brunskog, ni har setts tillsammans.

– Jag har ju sagt att jag inte har någon aning om vem det är. Har vi setts tillsammans är det utan att jag vet om det. Det kanske är någon som jag bara råkat prata med i så fall. Var har man sett oss tillsammans?

– Gissa?

– Jag har ingen aning.

– Ni har setts flera gånger på en restaurang på Östermalm.

Nyman fortsatte pressa honom på den punkten tills det att Hagelin kom in i rummet.

Därefter tog Hagelin över och han frågade om de olovliga överföringarna av aktier från kunder hos fondkommissionärsföretaget till konton innehavda av Kent Brunskog. Mannen spekulerade lite i hur det skulle kunna gått till, men nekade till att han hade någon vetskap om det. Han erkände dock att han hade tillgång till den information som behövdes för att göra dylika överföringar. Efter ett tag tog Hagelin fram stämpeldynan och fingeravtrycksblanketten, tog fingeravtrycken och lämnade rummet.

Han gick med den till kriminaltekniska avdelningen. Där talade han med en tjänsteman på avdelningen och beskrev vad det gällde. Denne lovade att direkt ta en titt på avtrycken och sedan kontakta Anders Björkegren på SKL i Norrköping för jämförelse med de avtryck som fanns på kuvertet.

Under tiden fortsatte Nyman med förhöret av mannen. Detta emellertid utan framgång. Mannen kände varken Fredrik Lindberg eller Tomas Jansson. Han hade heller inte varit varken på Fåfängan eller i Södertälje under de senaste månaderna.

– Vi kommer att göra en husundersökning i din lägenhet.

– Kan ni verkligen göra så?

– Ja det kan vi.

– Jaha, då är väl inget jag kan göra åt det antar jag, sa mannen och såg likgiltig ut.

– Bor du ensam?

– Ja.

– Vi kan antingen bryta upp dörren eller så kan du ge oss dina nycklar så att vi kan låsa upp den. Claes Mannersten gav honom nycklarna. Nyman sa inget mer, istället tittade han bara på honom.. Ingen av dem sa något förrän Hagelin kom in i rummet.

– Vi kommer ingen vart här för tillfället, jag tycker att vi tar en titt på herr Mannerstens lägenhet istället, sa Olof Nyman.

Därefter vände han sig om mot mannen och bad om en vägbeskrivning. De båda polismännen tog med sig mannen ner till häktet och såg till att han kom in i en cell. Därefter åkte de till lägenheten. Han bodde på Nybrogatan, ganska nära arbetsplatsen på Stureplan. Nyman dubbelparkerade bilen precis utanför porten och de gick in.

– Vilket ställe, killen har ju pengar i alla fall! Sa Hagelin. Huset såg ut att vara byggt någon gång i slutet på förra seklet. Porten och trapphuset var ytterst ståndsmässiga. Det fanns ett antal vackra marmorelare, väggmålningar och träsniderier. Mannens lägenhet var byggd i samma stil. Den var inte så stor, bara på två rum och kök. Men den var sobert inredd med uppenbart exklusiva möbler och inredningsdetaljer.

Nyman föreslog att de skulle börja med mannens arbetsbord. Arbetsbordet stod i sovrummet. Det bestod av ett gammalt, förmodligen antikt skrivbord i något mörkt träslag. Det var stor och såg tungt ut. På skrivbordet stod det en dator och bredvid datorn fanns det ett antal pärmar. På den andra sidan om datorn fanns det lite böcker samt diverse kontorsattiraljer som en gemdispenser. Detta var allt som fanns på skrivbordet. Det gav ett synnerligen välstädat intryck. Det intrycket gav för övrigt av hela lägenheten. Överallt låg saker i ordning. Mannersten verkade vara en mycket noggrann eller till och med kanske pedantisk person. Pärmarna på skrivbordet var märkta med sådant som antagligen hade med aktiehandel att göra. Hagelin började genast bläddra igenom dem, en efter en, emedan Nyman letade igenom rummet. Christer Hagelin satte sig ned vid skrivbordet och Nyman tittade igenom byrån, klädgarderoben och vardagsrummet. Hagelin ställde tillbaka den sista av pärmarna och ägnade så uppmärksamhet åt skrivbordets hurtsar. Den vänstra av dem var öppen, men den innehöll inget som han bedömde var av värde. Den högra däremot var låst. Han ropade på kollegan och de började gemensamt söka efter en nyckel. Det var Nyman som hittade den under en hög med papper i draglåda mitt emellan hurtsarna. Den högra hurtsen bestod av två stora utrymmen skiljda åt av ett hyllplan i mitten. Båda polismännen började riva i hyllorna. På den övre av dem låg det diverse kameraattiraljer. Den undre hyllan var fylld med herrtidningar. Nyman lämnade sovrummet och fortsatte att gå igenom bokhyllan i vardagsrummet.

Hagelin bläddrade igenom herrtidningarna och ägnade sig sedan åt draglådan emellan hurtsarna. Det var i draglådan han hittade det enda komprometterande material de överhuvudtaget hittade i Claes Mannerstens lägenhet.

Bland papperen i den lådan fanns det ett kontoutdrag ifrån Föreningssparbanken.

Kontoutdraget var ställt till Kent Brunskog. Kents postadress var enligt utdraget en gata i Huddinge.

Enligt utdraget fanns det den 14:e april två miljoner kronor på kontot. På utdraget hade någon skrivit ”träffa Kent på Karlaplan 21/4 klockan 13.00.”

Hagelin kunde konstatera att handstilen liknade den som han funnit på andra papper. Hagelin tar upp ett gammalt kuvert ur papperskorgen, men kuvertet mellan fingrarna tar han kontoutdraget och stoppar det i en tom plastmapp som han hittat i lådan. Därefter ropade han på sin kollega.

Han visade utdraget för Nyman och denne håller med om att bevisen nu borde räcka för att häkta mannen som skäligen misstänkt för mord eller åtminstone till stämpling för mord.

Hagelin stoppade ner mappen i sin portfölj tillsammans med en fotostatkopia han funnit på en blankett som Claes Mannersten fyllt i för hand, tog fram sin mobiltelefon och slog ett förprogrammerat telefonnummer.

- Svensson, svarade personen som Christer Hagelin ringde.
- Hej, det här är Christer Hagelin, du jag tror vi har honom nu!
- Vaddå, har han erkänt?
- Nej, men vi har en del teknisk bevisning.

Därefter beskrev han vad de funnit, men Sten var skeptisk.

– Vi kanske kan binda honom till mordet på Brunskog, men ni har väl inget som binder honom till Lindbergs död.

Sten hade rätt. Nyman ägnade flera veckor åt att försöka binda Mannersten till Fredrik Lindbergs död, men de lyckades inte. De lyckades inte heller få mannen att erkänna någonting. Nyman menade att han aldrig hade förhört någon person som var svårare att komma åt än denne Mannersten.

Man lyckades emellertid binda honom till mordet på Kent Brunskog. De bevis som låg till grund för domen var främst ett antal vittnesmål. Dessa vittnesmål lämnades av Tomas Janssons, personalen på restauranten samt av den kriminalinspektör som sett Mannersten räcka Jansson ett paket. Den tekniska bevisning man hade var fingeravtrycken på kuvertet som de funnit i Janssons väska samt kontoutdraget från Föreningssparbanken som man fann i Mannerstens lägenhet. Dessutom fann Hagelin över tio miljoner kronor i ett bankfack som mannen disponerade. Man fann emellertid ingenting hemma hos Fredrik Lindberg som kunde binda honom till aktiestölderna. Man lyckades överhuvudtaget inte finna något mer än de tappade glasögonen och fotspåren i buskaget som tydde på att Lindberg blivit mördad. Fotspåren skulle möjligen kunna komma ifrån Mannerstens promenadskor. Med det var inte möjligt att bevisa att så var fallet. Detta eftersom fotona på fotspåren gav en så bristfällig bild av fotavtrycken.

Tomas Jansson blev dömd till fyra års fängelse för vållande till annans död. Claes Mannersten blev dömd till åtta års fängelse för grov trolöshet emot huvudman och grov stöld samt stämpling för mord på Kent Brunskog. Eva Dahlström blev dömd till sju års fängelse.

Dödsfall fem

Måndagen den 17 maj kom Lina Kolmodin hem till sin lägenhet på Schlytersvägen efter att ha tillbringat ett par veckor på avgiftningskliniken på Huddinge sjukhus. På golvet i hallen bland en massa reklambroschyrer ligger ett brev från polisen och ett annat brev från socialtjänsten. Hon ägnar ingen uppmärksamhet åt breven, istället går hon direkt till toaletten och böjer sig ned över toalettstolen för att kunna komma åt den lösa kakelplatta som satt bakom den. Hon tar bort kakelplattan och lägger den på toalettstolen. Därefter tar hon fram en spruta och en av de två kapslar med narkotika som var gömd i hålrummet bakom plattan. Hon går in i köket och hämtar en tesked i besticklådan. Därefter tar hon upp sin tändare ur handväskan och sedan sätter hon sig i soffan och gör i ordning en narkotikainjektion.